

17. fejezet

Amíg a többieket lekötötte a beszélgetés, Jerry inkább rávetette magát egy akkor sajtdarabra, mint ő maga.

Sziporka és ő azóta nem láttak ennyi sajtot, amióta elmenekültek a birtokról, ami számukra egy rémálmokkal teli aranykalitka volt.

Az egér szemlátomást el is aludt a sok finomságtól, hátát egy salátástálnak támasztotta, tenyerét pedig felpuffadt hasán pihentette. A csukló Jerryt mélyen megérintette ez a kép, ami régen elfeledett melegséget ébresztett a lelkében...

- Hé, Jerry, pszt!- suttogta egyszer csak Scootaloo.

Az asztalon ülő egér feléje fordult. Nem akart felkelni, kellemes teltségérzet járta át a testét, amelyet csakis akkor élhet át egy lény, ha épp telezabálta magát a kedvenc ételével.

- Mi kéne, Scoot?

- Skubizz oda, látod ott azt a pónit? – a pegazus a fejével a thesztrál felé biccentett.

Az elmúlt tíz percben szinte semmit sem evett, de mintha háromszor közelebb került volna az egérhez.

- Az, amelyik úgy néz ki, mint egy vámpír? Az agyaras?

- Egen, s véleményem szerint egyenetlenül szuszog, ahogy téged néz, és feléd oson.

Jerry csak most vette észre, Scootaloo milyen szemtelenül vigyorog.

- Várj, mi?

Az egér odafordult, de Szürke Egér azonnal a padlót kezdte bámulni, mintha valami nagyon érdekeset talált volna rajta. A sötétszürke szőr rózsaszínűvé változott az arcán, legalábbis messziről úgy látszott.

Miért nem lehet engem békén hagyni? – gondolta az egér, majd hangosan hozzátette:

- Vigyázz Lyrára helyettem is.

- Oké. Meghívsz majd az esküvődre?

- Mész te a... - Jerry gyengéden leintette, felpattant és egyenetlen járással megindult a thesztrál felé...

Lyra szedett magának egy tál jó illatú zöldségpörköltöt és leült Twilight Sparkle mellé, aki még az asztalnál sem szakadt le a tabletjéről.

Anélkül, hogy felnézett volna a képernyőből, megkérdezte:

- Lyra, Scootaloo mellett maradsz?

- Egy ideig.

- Úgy értem, örökké.

- Twilight – a mentazöld egyszarvú a beszélgetőtársához fordult az orrával. – Mondd csak, volt már valaha az életednek egy nagyon fontos célja?

A varázslónő bólintott.

- Természetesen volt. Először: hazautat próbáltam találni Equestriába. Aztán, megtalálni a prófétát, s most... Tudod, nagy célok nélkül is lehetsz boldog.

- Te sem hiszel már Equestriában?

Twilight a varázslatával egy salátalevelet vett a szájába, majd rágás után válaszolt.

- Bizonyítékokra van szükségem, Lyra – mondta. – Tudós vagyok, és a szabályaim közt van, hogy nem nyilatkozom olyasmiről, amit lehetetlen megvizsgálni. Emellett az emlékeim, melyek egységesek, nagy valószínűséggel mesterségesek. Tehát csak hinni kell. De még ha fel is tételezzük, hogy a hazánk létezik itt valahol az objektív valóságban, én akkor sem sietnék oda.

- Hogyhogy?

- Mert én személy szerint nem akarok visszamenni a Tükörtlóhoz. – Elmosolyodott és körbe gesztikulált a patájával. – Nézz rájuk, Lyra, nézd csak meg őket. Egyikük sem akar visszamenni. Ezek a pónik itt Steve-nél boldogok. Én sem akarok visszamenni. Odass, még a kis Scootaloo is gondjairól megelégedve játszik Sweetie Belle-el és Apple Bloommal, meg azzal az Applejackkel. Szerinted a fájdalmaink és a tapasztalataink is velünk jönnek Equestriába? Nem gondolod, hogy valaki itt mindettől mégis csak jobb ember lesz? Hogy valakin tényleg segíthetünk?

Lyra ellenállt a vágynak, hogy szomorúan lehajtsa a fejét, és továbbra is Twilightra nézett.

- Azt mondd akkor, hogy Equestriában senkinek nincs ránk szüksége? – kérdezte.

A varázs ló széttárta a mellső lábait és azt mondta:

- Nem, miért lenne? Igen, lehet, hogy ott számíthatnál a barátaid megértésére, de mindig mindenki tudná, hogy te nem te vagy. Minek rohanni oda, ahol csak másvalaki életének egy darabját élheted, és soha sem a sajátodat?

- És itt?

- Itt mindegyikünk egy személy. Kinek jobban sikerült az élete, kinek nem. És valakit, mint pölő Pinkie-t Steve megmentett a haláltól... nos, pontosabban öngyilkosságtól. De itt vagyunk, bármennyire is gőgösnek hangozzék ez.

Lyrát mintha hideg vízzel nyakonöntötték volna, visszakérdezett:

- Pinkie? Az a Pinkie? Öngyilkos akart lenni?

- Nem szereti, ha ez szóba kerül, és őszintén, egyikünk sem szereti bolygatni a múltat. Nagyon sok sötét folt volt az én életemben is. Sokan még nem tették túl magukat a poszttraumás stresszen. De igen, megtette, és fogadj meg tőlem egy jó tanácsot, nem

szeretnéd hallani Pinkie Pie történetét. Még mindig kényelmetlenül érzem magam azoktól, amiket mondott.

- Téged hogyan szerzett meg Steve magának?

- Ó, ez is egy hosszú történet, és nem is különösebben érdekes, s szerencsére nem is annyira drámai.

- Dehát nem sietünk.

Twilight hangosan felnevetett:

- Rendben, elmondom. Amíg én mesélek, te meg inkább egyél, mert teljesen kihűl a vacsorád.

Halványzöld ragyogás vonta körbe az ezüst villát, és felvett egy zöldségdarabot a pörköltből. Ha most valaki megkérdezné Lyrát, hogy mi volt a legfinomabb dolog, amit csak kóstolt az emberek világában, kapásból rávágtat volna, hogy ez.

A fűszeres főtt zöldségek olyan zsenének bizonyultak, hogy szó szerint elolvadtak a szájában, a gyomra örömteli morajlással reagált, mintha hálát adna a póninak az ételért.

Twilight pedig belekezdett a meséjébe:

- Shining és én akkor találkoztunk az utcán, miután feltörtem a chipem, és elmenekültem a tulajdonosom verése elől, aki azt akarta, hogy az elkényeztetett kölykei házitanítónője legyek. Ja, a bátyámat, Shiningot meg még korábban kidobták az utcára, amiért nem akarta bazári majomként szórakoztatni a vacsoravendégeket. De nem ez a lényeg. Egy öreg könyvtár pincéjében laktam, ahol gyakran kalóz kapcsolatról léptem fel a számítógépes hálózatra. Nekem volt számítógépem és igazi könyveim, amelyek ritkaságnak számítanak a mai világban, abból éltünk, amit a hálózatról bányászni tudtam anélkül, hogy el kellett volna hagynunk a menedéket. Míg nem egy napon, amikor bevásárlásból jöttünk hazafelé, rabszolga kereskedők álltak belénk. Kábító fegyverekkel sikerült kiütniük minket, és magukkal hurcolniuk. Shiningnak azonban sikerült megbirkózni azokkal, akik megpróbálták elkapni, és kereket oldott a perpatvarban. Ekkor már sikerült magamhoz térnem a ketrechen, és jól megnézni magamnak az emberrablókat. Többen közülük gemósok és szintetikusok voltak. Három pedig még póni is. Az egyetlen dolog, ami megmentett a nemierőszaktól az volt, hogy tovább akartak adni.

Lyra összerezsent. Valamiért úgy érezte, Twilightnak nem cseng teljesen őszintén a hangja, de nem akart többet kérdezősködni.

Keserű ironia áradt a lila egyszarvú hangjából:

- Pedig így hidd el: egészséges, okos, fiatal, *ép* állapotban lévő Twilight Sparkle, bomba üzlet, fogd el, add el. Voltak más szintik is a szomszédos cellában. Pónicsikók is.

- És Steve mentett meg? - kérdezte Lyra, de Twilight megrázta a fejét.

- Azért ennyire nem volt fantáziátlan a történet. Shining Armor volt. Ránk talált, besurrant a raktárba, csöndesen kiiktatta azt a néhány őrt, kinyitotta a cellákat, és ipso facto elmenekültünk.

- A kiscsikók is?

Twilight bólintott...

*

Két póni vágtatott végig Szürke város bevilágítatlan raktárépületei között. Mindkét oldalról teljesen ugyanolyan épületek.

A pónik oldala égett a futástól.

- Twiley, nemsokára utolérnek! – mondta a kék sörényű fehér egyszarvú.

Farmerja és dzsekije szakadt és foltos, ő maga sem volt épp csúcsformájában: alvadt vér, zúzódások, monokli.

De a kishúga már egyáltalán nem bírta a rohanást.

- Okés, most már pihentél, fussunk tovább! – mondta Shining türelmetlenül.

- Azt hiszem... hamarosan... komolyabb gondjaink is lesznek... – A lila kanca levegő után kapkodott. – Hívtam... a rendőrséget.

Ugyanazt a szürke köntöst viselte, amit a rabszolgákra húztak. Most már kár is lett volna azért a szép ruháért sírni, amit Twilight általában akkor hordott, amikor a városba ment. Az élete fontosabb. És a szabadsága.

- És akkor mi van? A foglyok nélkül nincs mivel megfogni őket.

Az egyszarvú légzése fokozatosan helyreállt, fáradt mozdulatot tett a lábával.

- Amíg a ketrecben voltam, titokban feltörtem a jelzéseiket, hadd magyarázkodjanak csak a rendőrségnek, amiért mind vörösek.

Shining elmosolyodott.

- Hogy milyen okos lány vagy te, Twiley. Most aztán megkapják ezek a söpredékek, amit megérdemelnek!

Twilight hirtelen megállt, és mellső lábával megragadta a testvérét. Kérdően nézett rá, de az egyszarvú valahonnan a hátuk mögül hallgatta a csendes hangokat:

- De hát ez Twilight Sparkle, és a testvére!

- Pszt, Apple Bloom.

- Kinyitották a ketrecek, Sweetie Belle!

- De te is tudod, hogy az ott nem A Twilight Sparkle!

- A lényeg, hogy velünk vannak.

- Hé, hé... Twilight!

Az egyszarvú megfordult, és három kiscsikót látott, akik nyilván már a rabszolgaodútól követték őket.

Twilight Sparkle meglepődve ismerte fel bennük Applebloomot, Sweetie Belle-t, és legnagyobb meglepetésére... a velük egykorú Applejacket.

A fogságban kisebb gondja is nagyobb volt annál, minthogy alaposabban megfigyelje a ketrechen gubbasztó csikókat, a rabszolgakereskedők amúgy sem tolerálták a cseverészést. De Twilight most már legalább megértette, miféle „nővérekről” beszéltek, akiket már eladtak valamiféle intézetnek. Hogy miféle okból, abba Twilight inkább nem akart belegondolni.

- És mi köze van Steve-nek mindehhez az egészhez? – kérdezte Lyra, ahogy még egy falatot a szájába vett a zöldségekből.

Twilight a gondolataiba révedt, majd vigyorogva azt mondta:

- Az útjaink valahogy keresztezték egymást egy website-on, ami a szintetikusok pszichológiai kutatásaival foglalkozik – felelte végül. - Beszélgettünk... majd később Steve feldobta, hogy találkozunk személyesen is, de én visszautasítottam. Biztos nem sejtette, hogy póni vagyok, de gyanította, mint később kiderült. Én pedig semmit sem tudtam róla. Aztán a rabszolgakereskedőkkel való kalandom után...

*

A kibernet, végtelen digitális tér. Egy virtuális város. Ország. Világ.

Az információáramlás fókuszpontja, az eszképiszták vágyálmának kavalkádja.

Egy hatágú csillag avatar épp beszállt a chatbe, és megtalálta azt, akit keresett. A kötelező udvarias üdvözlés után a fehér arcnélküli sziluett, úgy látszik, barátságosan fogadja az újonnan érkezőt:

Privát felkérés. Privát felkérés elfogadva.

Steve: Miért érzem úgy, hogy valami baj van?

Spark: Mert az is van, Steve. Egy nagyon különös kérésem lenne feléd.

Steve: Ki vele.

Spark: El tudnál szállásolni három szinti pónit? Kiscsikók. Tiszták. Egyszerűen csak nincs hová menniük, te pedig rendes fickó benyomását kelted.

Steve: Eltudom, egyetlen feltétellel.

Spark: ?

Steve: Te is beköltözől hozzám, Twilight Sparkle.

Spark: Erre honnan jöttél rá?

Steve: A természetedből. Plusz, kevésbé eredeti névvel és avatárral elő sem állhattál volna.

Steve: De a csikós szívességed győzött meg 100%.

Spark: Nem vagyok egyedül.

Steve: Báty?

Spark: Igen. Erre hogy jöttél rá?

Steve: Nem tudtam, csak tippeltem.

Steve: Hozd a testvéredet is.

*

Lyra önkénytelenül elmosolyogta magát. Örült, hogy Twilight, Shining és a három kiscsikó története így ér véget. De mi lett volna, ha Shining mentési kísérlete kudarcot vall? Ha nem talál rá a rabszolgakereskedők rejtekhelyére? Hány további sorsot sikerült volna megkeseríteniük, mielőtt megkapják a magukét?

- Azt mondtad, kutatásokat is végeztél – emlékeztette az unikornis.

- Ó, hogy azok... Cikkeztem különféle tudományos és népszerű fantasztikus magazinokba. Leginkább csak algoritmusokat osztottam meg, elméleteket, meg... kicsit... alkalmazhatóbb alkalmazhatóságokat... Steve-nek nem csak egyetlen vállalkozása van, hanem nagyon sok és sokféle... projektje fut, mondjuk úgy, társadalmi. El tudod képzelni, nem tudtam közömbös maradni. Mellesleg, itt nagyon sok szabadidőm van, a kiberhálózatnak hála pedig anélkül publikálhatok, hogy a tudományos világ kinevetne a kinézetem miatt. Nem egy konferenciára is elhívtak már... de udvariasan visszautasítottam őket mindenféle koholt indokkal. Egy szintetikus embert manapság már elismernek, de egy pónit aligha. Hivatalosan Steve otthoni személyi titkára vagyok. De a valóságban a telken lévő összes póni segít neki.

Lyra, aki eddigre belapátolta az egész nagy tál pörköltöt, a hátának támaszkodott és a hasát vakargatta. Most ennyira feszesnek érezné, ha lenne rajta ruha, gondolta.

- A bátyád is olyan jól fogadta a dolgot, mint te? – kérdezte a jóllakott Lyra.

Twilight belérévedt a gondolataiba.

- Tudod, Lyra, volt hogy úgy éreztem, mintha Shining Armor lenne a fiatalabb kettőnk közül, ahogy eltérően láttuk a dolgokat és a világot. De a lelkesedése és elhivatottsága a Canterloti őrség felé, no meg az őszinte és önzetlen testvéri szeretete - amit mindig ki is mutatott felém, nem tudom, hogy mondjam, mintha csak... szimplán buta lenne – bökte ki végül Twilight.

Lyra elviselhetetlen kísértést érzett, hogy kitálaljon Twilightnak az Élet Kulcsáról, de eszébe jutott, hogy Jerry az orrára kötötte, hogy tartsa a száját. Valaki olyan elképzelhetetlen vagyonnal, mint Steve, ne lenne képes birokra kelni a cégekkel és az apródjaikkal? Mégis hogy tenné? Ő egymaga. Mi lesz, ha történik vele valami – és mindegyik póni ismét a sorsára marad. Ha nem rosszabb.

- ... és akkor futottunk bele Lyrába – ütötte meg Jerry hangja Lyra fülét. – Megmentette az életünket... nagyon bátor kis póni...

Lyra a hang irányába fordította a fejét, s látta, hogy az egér az asztal szélén, a lábait lógatva trécsel azzal a félénk thesztrállal, aki pironkodva a szárnyai mögé bújva, hébe-hóba félénken kinyúl az egyik a patájával, mintha nem merné Jerry-t megérinteni.

Lyra érezte, ahogy elvörösödik. Kicsit odébb fordulva látta, ahogy Sziporka és Scootaloo az egyik asztalon fekvé alszik az ételeik maradéka között.

Olyan jó látni, hogy mindenki ennyire jól érzi itt magát – gondolta az egyszarvú. – Most, hogy így végig gondolom...

- Twilight! - szólította meg, amaz kérdően meredt Lyrára. – Azt hiszem, elmegyek egy kis vacsora utáni sétára.

- Várjál már, még alig beszélgettünk! – jelentette ki, közben Lyra arra gondolt, hogy Twilight már biztos jó ideje nem találhatott érdemi hallgatóságot.

Ezernyi kérdés és válasz csillogott az egyszarvú hatalmas szemeiben, de Lyra megrázta a fejét és azt mondta:

- Bocsi, Twilight, de nagyon... kell most egy kis egyedüllét.

Twilight sóhajtott.

- Persze – felelte morcosan -, hogyne, ha eltévednél a mezőn, csak indulj meg a szélmalom felé. Az messziről látszik, az ösvénye pedig egyenesen leágazik a házhoz.

Lyra gondolkodás nélkül kirohant a pusztába. Senkitől sem akart elrejtőzni, hogyan is tehetné egy ilyen hatalmas nyílt téren.

Kicsit szégyellte magát, hogy ilyen udvariatlanul elszabadult Twilighttól a mondandója közepén, és csak a levendula színű egyszarvú jólneveltségének volt hála, hogy erősködött. De Lyra érezte, hogy ha még egy kicsit marad, akkor megered a szája, aminek megijósolhatatlan következményei lehetnének erre a csodálatos kis helyre.

Az egyszarvú elhagyta a házat, és lassan megindult amerre csak a szem ellát. Még jól is esett neki a séta a kiadós vacsorára.

Viktor, ahogy a tekintete a pónikra tévedt, már felállt volna az asztaltól, de Steve puha, de meglepően erős keze esett a vállára.

- Hagyd – mondta -, kicsit egyedül akar gondolkodni.

- Beszélnem kell vele! – rángatózott Viktor, de Steve nem engedte.

- Majd reggel beszélsz vele. Néha... Lyra most ilyen... a póniknak néha távol kell maradniuk az emberektől. A sajátjaik között lenni. Ne aggódj. Jó irányba indult, Bonbon majd vigyáz rá. Nekünk is nagyon meg kéne beszélnünk valamit.

- Mit?

- Ki elől menekültök? És ez nem csak közönséges kíváncsiság. Tudni akarom, hogy kivel kell számolni.

Viktor habozott, a válaszát fontolgatta. Egyrészt nem akarta Steve-et is belekeverni ebbe az egészbe. Másrészt viszont a kedvessége és a vendégszeretetével való súlyos visszaélés lenne magyarázat nélkül hagyni mindent, ráadásul tisztességtelen is.

Őszinteség a harmónia egyik eleme, gondolta Viktor.

- Van itt valami. Talán észrevetted velünk azt a fekete bőröndöt a hátsó ülésen. Ami benne van, az...

Viktor alig hallhatóan suttogva beszélt, Steve nem szólt vagy kérdezett semmit.

- Most már értem – mondta végül megfontoltan, amikor Viktor elhallgatott -, egyik póninak se mondj róla semmit. Különösen Twilightnak ne. Még csak az kéne, hogy az egyikük bele kontárkodjon... különösen Twilight: ha a fülébe jut, az egész kibertérben végigkürtöli. Valahogy nem önmaga, amikor tudományról van szó.

- Megértem – bólintott Viktor.

- Ha már így szóba került, mihez kezdtek vele?

- Fogalmam sincs, ezt még nem vitattuk meg... Tudod, hogy hol találhatjuk meg a prófétát? Jerry és Scootaloo már egy ideje őt keresi, és kérdésünk lenne hozzá.

Steve nem volt meglepve.

- Senki sem tudja, hol lehet a próféta – mondta. – És még ha valaki tudná is, már réges-rég letartóztatták volna terrorizmus vádjával. Egyenlő jog a szintiknek túl nagy csapás lenne Gigapolisz gazdaságának. Robotok nem képesek mindenben kiváltani a szintetikusokat a termelésben, akkor Szürkeváros még szorosabban összezárulna a Fehér körül. Mindezt senki sem akarja, kivéve talán az anarchistákat.

- Nem is hallottam a prófétáról, amíg Jerry nem mesélt nekem róla – jegyezte meg Viktor.

- Előbb-utóbb hallottál volna róla. Minden intelligens szintiközösség tud róla. Tehát nincs itt semmi meglepő.

- Mert a szintik minden fandomban szenvednek? Felveti bennem a kérdést, mi olyan különleges a pónikban?

- Ez csak az én hipotézisem, de... a pónik érzései mindig... mondjuk úgy, mélyebbek, mint az embereké. Olyan őszintébb... kissé naivabb. De sokkal erősebb, mint amelyet bárhol máshol tapasztaltam. A legtöbb ember alulbecsüli saját felelősségét mások érzéseiért, de a pónik nem tudják ezt ilyen egyszerűen lerázni magukról, ha elég időt töltesz velük, rájössz, hogy ez nem is lehetne másként. Te magad is valószínűleg érezted már.

Viktor biccentett, amire Steve folytatta:

- Lyra Heartstrings... látom rajta, hogy a lelke kétségekben és kérdésekben vergődik, de még ha te tudnád is rájuk a választ, akkor sem fog hinni neked. Nem okkal, az agya elfogadná az érveidet, de a szíve addig nem fogja elhinni, amíg maga meg érti őket, és ez sokáig eltarthat. Az a kis rózsaszín energiabomba, ami ott, az ablakon kívül, a fűben hempereg, majdnem egy teljes évbe telt, míg magához tért. Rendezvényeket tartott, szórakoztatott és nevettegetett, de a szeme helyén két krónikus fájdalomtól teli jégcsapot láttam. Pár hónapja, hogy jobban lett. Adj időt Lyrának is, légy türelmes. Hidd el, hogy mindkettőtöknek így lesz a legjobb.

Viktor Steve szemébe nézett.

- Az utóbbi napokban mintha egy teljesen másik valóságba csöppentem volna, mint amiben eddig éltem, Steve. A Szürke város, azoknak az élete, akik nem költenek annyit egy év alatt, mint én egy hét alatt. Hogy azok hagyják figyelmen kívül a törvényt, akiknek betartatniuk

kéne. Már nem is számolom, mennyi minden történt velem – a fiú lejjebb vette a hangját és kicsit elvörösödött. – Beleértve... ugye értesz engem?

Sztyepán mosolygott.

- Szeráfim, ugye?

- Aha.

- Nos, remélem nem csalódtál. Annyi biztos, hogy nem néz ki virtuális gépnek.

Viktor felnézett és látta, hogy a beszélgetőtársa konspiratív módon rákacsint.

- Ne beszéljünk róla – mondta Viktor, mire Steve csak még szélesebben elvigyorodott.

- Te kezdél bele, fiam. Akkor tehát a Kulcsról. Nem is tudom, mihez kezdjek veled, őszintén. Nekem valami még mindig sántít ebben az egészben. A vállalatok nem titkolóznának, ha ez csak a szintetikusok gyártásának egy újabb összetevője lenne. Szabadalmaztatják, aztán szedik a jogdíjat, erre mégis. – csatlakozott hozzájuk Jerry.

- Igen. Az égérnek igaza van. Valami itt nem tiszta, és kéne valaki olyan segítsége, aki ért is az efféle dolgokhoz. Természetesen távol a hivatalos csatornáktól, ha csak nem szeretnétek visszaadni a vállalatnak a tulajdonát.

- Tudjátok, számomra ez nem tűnik a legrosszabb kiugrási ötletnek – fonta össze Viktor a karját. – Végül is, halványlila gőzünk sincs, miféle következményei lehetnek ennek... sőt, azt sem tudjuk mire képes itt az szar!

- Nézd! – szólt oda neki Steve. – Te még a senkiföldjén vagy, nem vagy belekeverve az egészbe, akármikor visszatáncolhatsz, de Lyráról már ebben az értelemben nem beszélhetek.

- Igazad van – értett egyet a fiú kibámulva az ablakon arra, amerre a mentazöld egyszarvú elindult. – Először is tanácsra lenne szükségem... de majd csak holnap.

- Miért?

- Mert rohadt késő van már, és aludni is kéne.

- Akkor ne fesszengj tovább, hanem aludjál. És értsd meg őt, most egyedül kell lennie. Ne aggódj, vigyázunk rá.

Viktor mély levegőt vett, ismét valami kényelmetlen érzés kerítette hatalmába, hogy valami nem stimmel, mintha elfeledkezett volna valami nagyon lényeges dologról. Csak képtelen rájönni, hogy mi az.

Lyra hosszú ideg vándorolt a végtelennek tűnő tájképben. A horizonton a hatalmas malom lapátjai forogtak, mellette pajtaszerű melléképület. Közelében gyümölcsös. A szél végigfésülte a fűszálakat, akár a bundáját és a sörényét. Élvezte az élénkítő hűvösséget. Lyra

mosolygott. Megvolt a ruhák maguk bája, de folyton-folyvást azokat viselni, annyira életidegen volt a számára.

Haloványan látszódott a hold is. Az egyszarvú még dudorászni is kezdett, ahogy járása szökdelő táncolássá vált.

Figyelmét felkeltette egy magányosan álló fa, melynek tövében egy pad pihent. Valaki ült rajta, ahogy közelebb ért, Lyra észrevette, hogy egy másik, kék színű egyszarvú ül rajta.

Ezüstös sörénye, mintha alumínium fóliát borzolna a szél. A lombok susogása elnyomta Lyra lépteinek hangját. Lyra közelebből vette észre, hogy a póni, akárcsak két vízcsepp, megszólalásig hasonlít arra a pincérnőre, akit először látott a Pajkos Póniban. Varázslatában épp egy parányi gyűrűt forgatott.

- Szia – köszöntötte Lyra. – Bocs, hogy csak úgy idealkalmatlankodtam.

- A Nagy és Hatalmas Trixie csupa fül! – mondta a kék unikornis mesterként beleéléssel, lila szemei dagadtak voltak a könnytől. – És akkor most itt is fogsz maradni?

- Én csak... erre fele tévedtem – mosolygott rá Lyra.

- Beatrix Lulamoon Smith vagyok. Szeretnél valamit?

- Nem Aguilar? Az én nevem Lyra Heartstrings... Stuart.

- Tudom! Mára mindenki rólad beszélt.

A kék unikornis elcsigázottnak látszott Lyra szerint, a benyomásra csak még jobban rájátszottak az elvörösödött szemek és a bundájára tapadt könnycsíkok.

Lyra úgy döntött, ezt inkább tapintatosan figyelmen kívül hagyja, és így szólt:

- Equestriában sose gondoltam volna, hogy valaha a figyelem középpontjába kerülök. Canterlotban csak egy voltam a sok közül. Pónifalván, bár barátokat találtam, mindig csak a háttérben ragadtam. Itt pedig... itt a klubban és ezen a tanyán mindenki úgy kezel, mint valami rég elveszett rokont. Az emberek pedig...

Az egyszarvúnak elcsuklott a hangja, ahogy leesett neki, mennyire csalódott az ideáiban.

- Szóval, Thunderlane vagy Snowdrop talált rád? – váltott inkább témát Trixie, amiért Lyra mérhetetlenül hálás volt.

- Viktor talált rám, vagy inkább én ő rá. Ez bonyolult dolog. De ez csak apróság.

A kék egyszarvú elmosolyodott.

- Hát akkor az bizony komoly, az élet apróságokból áll – felelte Trixie bölcselően. – Viktor Stuart a barátod, vagy...

- A barátom! – vágta rá egyből Lyra.

- ...valami több. – Trixie a végtelen mezőbe révedt.

A mentolos egyszarvú már egész közel merészkedett hozzá, eléggé ahhoz, hogy lássa a gyűrűbe vésett „...xi és Peter. Sze...”

- A gyűrűd... - mondta Lyra csendesen, rövid idő után a kék egyszarvú szemébe nézett.

A kanca elfordult, majd törött hangon azt mondta:

- A Nagy és Hatalmas Trixie... nem akar... beszélni róla.

Friss könnyek folytak le az arcán, aztán felpattant a padról. Lyra mondani akart valamit, de a partnere gyorsan lerázta:

- Trixie-nek most mennie kell, sürgős dolga akadt!

Ezekkel a szavakkal szarvára húzta a gyűrűt, és gyorsan elvágta. A szél ide-oda dobálta a csillagos palástját. Lyra fülét azonban még megütötte a zokogás hangja.

Már majdnem utánarohant volna, hogy bocsánatot kérjen, de váratlanul olyan hangot hallott, amibe beleborzongott:

- Lyra? Lyra Heartstrings?

Odafordult, és akkor meglátta a krémszínű pónit. Sötétkék sörényéből kiríttak a rózsaszín tincsek. A mosolygós földpóni ismerős járással kísértelt egy virágzó bokrokkal és fákkal teli kis kertből. Kertészkötevényben és átlátszó védőszemüvegben.

- Bonbon! – kiáltott fel az egyszarvú, és már rohanni is akart, hogy karjaiba szorítsa a barátját, de eszébe jutott a menekülő Trixie, és annak irányába fordult.

- Hagyd – mondta felé közeledve Bonbon, és keblére ölelte az egyszarvút. – Nagyon nehéz időszak ez a számára, és most egyedül akar lenni. Pontosan ezért is jön ki ide.

- Bonbon... - suttogta Lyra, aztán viszonzta barátja ölelését, beszívta a kamilla illatát. – Annyira hiányoztál.

A földpóni megsimogatta a napszítt sörényét és így szólt:

- Te is hiányoztál, Lírus. Elsőre nem is hittem a szememnek, amikor megláttalak.

Az egyszarvú szíve kihagyott egy ütemet, amikor az édességpóni szájából meghallotta azt a becenevet, amit ő adott neki. Még ott, Equestriában.

- Annyi mindent el akarok mondani neked!

- Mint mindig... - mosolygott a cukrász. – Nagyon örüln...

Lyra lehuntya a szemét, mintha az egész élete lepergett volna a szeme előtt. A költözés Canterlotból, az az éjszakai vonat, amelyről leszállva eltévedt a szálláshelyet keresve, a házába meginvitáló jópofa póni... a zene, ami az édességboltban szólt, varázscukorkák beteg pónik számára, az izgalmas régészeti kutató munkája. Az éjszakai összebújások, amik után megható kínozással ébredtek egymás mellett...

Lyra mintha felrobbant volna: csak beszélt és beszélt, képtelenség volt leállítani. Mindenről! Az emberek világáról, a felfedezései örömteli és rémisztő pillanatairól. Azokról a szörnyűségekről, amelyeket imádta korábbi tárgyai leműveltek... még a titoktartás is kiment a fejéből, beszélt neki a kulcsról, és hogy ez az összes szinti életét drámaian megváltoztathatja.

Bonbon együttérző és megértő tekintettel hallgatott. Csakúgy, mint Equestriában, egy emberöltővel ezelőtt.

Lyra érezte, ahogy a komplett mészfal leomlik a szívéről. Minden mondattal, minden szóval újabb sziklafalak omolnak le. Folytak a könnyei, de az egyszarvú észre sem vette. Azért hagyta ott a tanyát, hogy egyedül tudja rendezni a gondolatait, életében nem számított volna rá, hogy élete legközelebbi pónijába fog pont belefutni. A néha morcos, de mindig megértő, kedves és megbízható... akivel mindig mindent meg tudott beszélni.

Bonbon nem nevette ki, nem lökte el magától, csak fogta a karjában és a sörényét simogatta, megnyugtatta vigasztalta.

- Egyre inkább arra hajlottam, hogy egyszerűen csak itt maradok, ahogy Steve akarja – fejezte be a történetét Lyra -, és most, hogy rád találtam...

- Lyra, ne csinálj magadból gyereket. Te mindig mindent végigcsináltál. Emlékezz a régészeti kutatómunkádra, amikor mindenki, engem is beleértve, azt szajkózta neked, hogy hagyd a fenébe az embereskedést.

- Ja, s kinek lett végül igaza? – vigyorodott el kajánul Lyra.

- Neked. Szóval szedd össze magad, édesem! Az a bőrrönd nem véletlenül került hozzád. Ez egy olyan aduász, amit bármikor kijátszhatsz. Akár te magad is használhatod, vagy kereshetsz valakit, aki segít neked feltörni.

- Viktor? – kérdezte az egyszarvú fennhangon.

- Nem hinném. Valaki nagyobb hal.

- Konkrétan beszélsz valakiről, ugye?

- Az, aki ezt az egész felfordulást kezdte, igen.

Lyra ismét szorosan magához ölelte a barátját.

- Bonbon... édesem... te és a magabiztosságod annyira hiányoztatok nekem. Így már minden a helyére került. Tudom, hogy mit fogok tenni.

- Okos lány vagy – mondta mosolyogva a földpóni -, az én fejemben van folyton kavargás.

- Köszönöm.

- Miért, édesem?

- Hogy itt vagy... Annyira fontos nekem csak hogy itt vagy, és meghallgatsz, tanácsot adsz...

- Meghallgatni és ott lenni nem olyan nehéz. Akármikor felveheted a kapcsolatot bármelyikünkkel.

Egy szellőkés mindkét póni sörényét felborzolta, a távolban mennydörgött. Az égre tekintve a pónik valóságos felhőormokat láttak közeledni a város felől. A ciklon, ami egész Gigapoliszt betérítette, lassan ide is megérkezett.

- Úgy tűnik, ideje mindannyiunknak hazaszaladni – mosolygott a földpóni -, ráadásul lefogadom, hogy Pinkie már bulit csapott a vendégek tiszteletére, és azt nem szabad kihagyni.

- Én maradok még egy darabig – mondta Lyra. – Bocsánatot kell kérnem Trixie-től, amiért... ide ormótlankodtam.

- Ne hülyéskedj, Ledenecsik, biztos ő is egyből a birtokra ment – kezdte Bonbon, de elkapva az arany szemek pillantását, rövid ideig megállt benne a szó. – Rendben, csak nehogy nagyon megázz. Különben még megfázol.

Számos óriásmadárra emlékeztető sziluett húzott el a fejük fölött, hátukon lovasokkal. Steve siklója épp felettük húzott el, megfordult és elkezdett ereszkedni.

- Úgy látszik, pont mögöttünk van – mosolygott a karamella illatú földpóni -, na, akkor elmész Trixie-ért? Én megyek, összeszedem Berry-t, ő is velem dolgozott a kertben.

Lyra kuncogott és megindult a csalitos felé, ahol a kék egyszarvú eltűnt...

Sweetie Drops, akit mind a pónik mind az emberek csak a cuki becenevén Bonbonnak hívtak, a szemével követte a távolodó egyszarvút, nagyot sóhajtott.

A földpóni valójában még élteben nem látta Lyra Heartstringet. Szigorúan mondván, egyáltalán nem is ismerte őt. Bonbonnak semmilyen emléke nem volt Equestria varázslatos földjéről, ő egész életében tisztában volt azzal, hogy ő egy felnőtt szintetikus póni, az elejétől fogva tudta, hol van a helye a világban, egészen addig, amíg fel nem lázadt a gazdája ellen. De végignézte a sorozatot, olvasott fanficeket és még így ismeretlenül is kötődést érzett a zöld egyszarvú felé. Annyira kedves és naiv, mint a legtöbb Celestianus, meg se fordult a fejében, hogy az a Bonbon, akivel találkozott, talán nem az a Bonbon, akire ő emlékszik.

- Te nem hiszel Equestriában, Bon – mondta valaki a közelből.

Az édességes földpóni a hang felé fordult, és látta a kerti szerszámokat cipelő Berry Punchot.

Nyilván ő is látta, hogy jön az eső, ezért magától is rájött, hogy jobb lesz szedelőzködni.

Melegség járta át Bonbon mellkasát. Ez csak egyetlen dolgot jelenthet: a cseresznye színű póni végre ismét megtanult következetesen gondolkodni, ahogy végre felépült az alkoholizmusból.

- Nem hiszek benne – felelte Bonbon rövid hezitálás után.

- Szóval, mit nem mondtál el neki?

- Attól, hogy én nem hiszem, még nem jelenti, hogy mások se...

... amikor Lyra visszatért Trixie-vel, Bonbon és Berry Punch már a siklóra várakozott. az utóbbi jókedvűen integetett a patájával a közeledő egyszarvúak felé, olyan vidáman, akár egy kiscsikó.

Sztyepán nem volt ott: a repülő autó robotpilótával jött értük, nyilván a birtokra akarja visszavinni őket.

- Szállj be a kocsiba, Trixie – mondta Lyra -, én meg majd csak... nyugodtan ülök itt kicsit. Várok egy öt percet.

- A Nagy és Hatalmas Trixie egyetért ezzel – mondta a kék egyszarvú a sikló felé tartva.

A három póni cseverészni kezdett valamiről. Lyra észrevette, hogy Bonbon valamiért húzza a szemöldökét. „Péter ennek nem örülne, tudod” – vette ki a fülével, miután Trixie dobbantott a lábával, mintha hevesen tiltakozna valamit.

Lyra nem akart hallgatózni, ezért kimászott egy kisebb szilára, lefeküdt a fűbe és nagyot szívott a levegőbe.

Az eget kettéosztotta a közelgő zivatar frontja, ez valamiért az emberek világát juttatta az eszébe. Az egyik oldalról egy ragyogó mező, amelyet a nap aranysugarai világítanak meg. Másik oldalán pedig borongós sötétség uralkodik, amely mindent elnyel, ami az útjába kerül...

Hideg őszi szél borzolta a sörényét, de Lyra csak mosolygott, és a távolba révedt. Itt és most végre bizonyosságot nyert abban, hogy mit is kell tennie.

Az öreg kígyónak igaza volt, gondolta az egyszarvú. A kulcs nem zár nélküli. Ezt nem tudjuk megúszni... követnünk kell az utat, amelyet választottunk... véletlen lenne ez az egész? Vagy a balesetek talán nem véletlenül történnek? Ha igen, akkor mi a szerepem ebben? És Viktornak? Scootaloonak?...

Az is megfordult a fejében, hogy talán az egész világ véletlenségből valóban valahogyan rákapcsolódhat Equestriára, és most megnyílt az út a barátság varázslata számára. És nagy szüksége is van rá.

Fékezd a büszkeséged, Lyra Heartsrings – mondta magában. Te nem egy hercegnő vagy, sem a harmónia elemének hordozója, nem is valami ősi legenda hősnője. Arra is rájött, hogy csak párszor jókor volt jó helyen.

- Lyra! – kiáltott neki Bonbon a siklóból. – Jössz? Mindjárt ránk szakad az ég!

Az ég egyetértően megdörrent.

Végigcsinálom – foglalta össze a gondolatait Lyra, és megindult a repülő masina felé.

Scootaloo mintha visszatért volna a múltba, miután találkozott Applebloommal és Sweetie Belle-el. Mintha mélyről feltörtek volna elhomályosult equestriai emlékei, és mintha az elmúlt egy év csak szörnyű rémálom lett volna csupán.

Egy bizonyos ponton Scootaloo azon kapta magát, hogy bebeszélte magának, hogy Steve telke valami köztes dimenzió Equestria és az emberi világ között, amelyben mindkét világ legjobb dolgai kerülnek egy helyre.

Scootaloo maga is meglepődött, hogy amint ismét a Cukijegy keresztesek soraiban találta magát, milyen gyorsan a múlt homályába vesztek az eddigi megpróbáltatásai az emberek világában.

És mi van abban, hogy Babs Seed helyére beugrott Applejack negyedik muskétásnak, aki épp visszatért a gyerekkorába? Az egykori – vagy inkább leendő – farmer még köpönyeget is kapott, és aktívan segített a többieknek megtalálni a jegyüket, annak ellenére, hogy neki már megvolt a három almája.

- Csak azért, mert neked már megvan a cukijegyed, még nem leszel te a nagytestvér – jelentette ki a citromsárga kiscsikó, félreismerhetetlen piros masnival. – Itt én vagyok az idősebb testvér, szóval szót kell fogadnod nekem.

- De Equestriában én vagyok a nagyobb! – csökönyösködött Applejack.

- De itt viszont kevesebb vagy, mint én!

Steve-nek már sikerült elmondania Scootaloo-nak, hogy a kicsi Applejackkel valójában egyidősek voltak, de ezt egyikük sem volt hajlandó tudomásul venni. És bár nem Equestriában születtek, gyerekek lévén könnyedén hittek a varázslatos földben.

- Te veszítettél! – pattant fel közben Applebloom.

- Én nyertem a pata-szkandert!

Applebloom fújtatott egyet.

- Hogy is mondta Granny Smith: okos enged, számár szenved?

- Mondja az, aki képes volt „o”-val írni az almát? – vágott vissza a kalapos kiscsikó.

Scootaloo felbukkanása akadályozta meg, hogy a nővérek civakodása tovább eszkalálódjon, és elindítson egy újabb versenyp próbát. Sweetie Belle vezette be őt, épp bemutatta a régi-új keresztesnek a hatalmas (klub)szobát. Közben biztatta őt arról, hogy bőven jut itt majd neki is hely, azzal az emeletes ágyra intett, ahol a földről az első blokk szabad volt.

- Most, hogy már te is itt vagy, Scootaloo, tuti biztos, hogy megtaláljuk a cukijegyünket! – mondta, ahogy belépett a játszós szobába.

A civakodás azonnal elmúlt:

- Ja, maradj te is itt velünk Stevie-nél, ő annyira jó arc! – mondta Applejack.

Sweetie Belle annyit mondott:

- Így van, Rarity-nek is ígért egy szobát butiknak, amikor majd felépül, el tudod ezt hinni? Ott majd besegíthetek neki, ahogy mindig is erről álmodtam!

- Téged meg bemutatunk majd a Rainbow Dashünknek! – közölte Applebloom vidáman, de mosolya egyből elapadt, amikor meglátta, Scootaloo ábrázata mennyire eltorzult. – Scoot, veled meg mi van?

Scootaloo reszketett, mint a nyárfalevél, és elfordította a fejét.

*

A lila sörényű pegazusnak Rainbow Dash volt a királyság megtestesülése. Az eleven lazaság. Az egyetlen. Az abszolút pegazus.

- A szárnyaid alá vennél? – suttogta Scootaloo lelkesen, bele a nagy vörös szemekbe.

- Mért is ne, kicsi lány. – mondta Dash.

- És arra is megtanítasz, hogyan kell lazának lenni?

Az ördögi vicsszó még szélesebb lett Rainbow arcán.

- Semmi para, de utólagos reklamációt nem fogadok el.

Scootaloo, ezt nem értette, inkább előreugrott és megölelte a bálványát.

- Te legeslegkirályabb, a legcsodálatosabb Rainbow Dash a világon! Ígérem, hogy nagyon keményen fogok próbálkozni!

Dash azt se tudta, hogy mit reagáljon erre, visszafordult az ember felé. Az intően bólintott.

Egy csattanó pofon leterítette a lábáról Scootaloot. A csikó még mielőtt felocsúdíthatott volna, hogy mi történt, már egy szegecses nyakörv fonódott szorosan a nyaka köré.

- Első lecke – mondta Rainbow Dash -, szólíts asszonyomnak vagy mentornak.

*

- Scoot...Scoot! – Barátai aggodalmas hangja törte meg a visszaemlékezést, a pegazus úgy felugrott mintha szögbe ült volna.

- Mi baj? – kérdezte Applebloom. – Azt hittük, hogy majd örülni fogsz.

Scootaloo már nyitotta volna száját, hogy elmondja, inkább hanyagolja és ne hozzá fel többet a témát, de a háta mögött kinyílt az ajtó, Lyra vidám hanggal belépett a szobába:

- Hé, Scootaloo, nézd csak, kit hoztam!

A narancssárga pegazus száznyolcvan fokot fordult, a szemei majd kipattantak a rémülettől.

A mentazöld egyszarvú mellett ott állt egy égszínkék pegazus szivárvány színű sörénnyel, és szélesre tárt szárnyakkal. Kék és fehér baseballsapkát, és a cukijegyével díszített pólót és melegítőnadrágot viselt.

Rainbow Dash.

- Honnan pottyant ide ez a tollas csoda? – kérdezte mosolyogva a pegazus.

De Scootaloo a többiek legnagyobb meglepetésére hátraugrott és összehúzta magát, mintha támadásra számítana. Mintha még a kócos sörény is kiegyenesedett volna.

- Ne! – kiáltotta a pegazus. – Menj innen!

A többiek arcáról lerítt, hogy nem egészen erre számítottak. De mindenki közül Rainbow Dash tűnt a leginkább meglepettnek, elképedve fordult Lyrához.

*

Scootaloo labdává gömbölyödve feküdt egy fekete matracon, melyre Rainbow Dash cukijegye volt felfestve. Körülötte kék tollak, mintegy emlékeztetőül a fogságra, amelybe belelovalta magát.

Képtelen volt felfogni, hogy Rainbow Dash, a legbátrabb és legkirályabb valaki a világon miért változott ennyire kegyetlen szadistává, aki újra és újra elveri. A legrosszabb az egészben, hogy Rainbow egyáltalán semmilyen magyarázatot nem fűzött az egészhez. Sem az aréna, sem az a kegyetlen ember, Alex, sem a paták és övek csapása nem okozott neki akkora fájdalmat, mint a csalódás, amit Rainbow Dash okozott neki. Egy olyan világ omlott össze benne, melynek egén egyedül a szivárvány fénye jelentett némi kis vigaszt.

Egy remény, amely ezennel véget ért.

Scootaloo zokogni akart, de visszatartotta. Rainbow a könnyeket is megbünteti. Vicces lenne, ha nem fájna annyira. Alex kínozza Rainbow-t, ő pedig Scootaloot, akinek szintén mindezt végig kell néznie.

Amikor Scootaloo először látta, annyira megdöbbenette a dolog, hogy gyakorlatilag kábulatba esett. Második alkalommal próbált valami logikus magyarázatot találni az egészre, hiába. A harmadiknál már lemondott magáról, és méltatlanul ordított látva Rainbow Dash fájdalmát és megalázottságát, megpróbált közbe avatkozni. Bedagadt szemekkel péppé verve is azt gondolta, hogy megérte, meg kellett próbálni segíteni Rainbow Dashnek.

Időről időre Rainbow elvitte Scootaloot meccset nézni. Néha a csata után Rainbow megragadta őt és valami kísérteties keringőbe kezdett vele, karjaiba ragadta a narancssárga kiscsikót és táncolt. A tébolyodott vigyorgása halálra rémítette.¹

Ma azonban pórázon hagyta Scootaloo-t. Azt mondta neki, hogy „gondolkodjon el azon, hogyan válhatna menővé”.

Az ajtó ismét kinyílik, hogy belépjen rajta a bőr, verejték és vér szagú Rainbow Dash. Ismét az aréna.

Az azúrkék pegazus elsétált Scootaloo mellett, és lehullajtott egy másik kék tollat.

- Parancsolj, kislány. Újabb emlék egy másik Rainbow utánzattól.

Scootaloo már tudta, hogy a gonosz Dash ezzel a szóval illeti az összes doppelgangerjét. És hogy az arénában egyikük fölötti győzelem halált jelent.

¹ <http://youtu.be/33sf4G4JLmI>

Az író megadta, hogy ilyen zenére táncolnak. Hallgassátok meg, tényleg illik a hangulathoz.

A pegazus ennek ellenére sírni kezdett, amikor elképzelte, mi történt aznap este az arénában, hallva milyen hangos volt ma este a közönség.

A vörös ajak, amelyen a daganat még nem húzódott le teljesen, súgott valamit.

- Mit dumálsz ott, kislány? – kérdezte Dash, ahogy lehúzta a kabátját, és fájdalmasan elvigyorodott – Ó, a fenébe is. Kibaszott csicskarainbow... pont bordába... még ezzel a vörös szukával is harcolni kell máma.

Scootaloo megismételte, amit mondott, és Rainbow Dash Vendar úgy riadt vissza, mintha fájt volna neki.

- Mi? – morogta, és Scootaloo-t a pórázánál fogva a szeméhez húzta – próbáld csak megismételni, te fattyú pegazusparódia.

- Te nem vagy az igazi Rainbow Dash! – sikoltotta el magát kétségbeesetten a pegazus, a nyakörv szorításától fuldokolva. – Te vagy az utánzat!

Tudta, hogy ezzel halálosan fel fogja háborítani Dash Vendart, és remélte is, hogy nem fogja visszafogni magát a verés során. És mindennek vége, és végre megszabadul ettől a kókler Dashtól meg a láncoktól.

Rainbow a falnak dobta Scootaloot, aki fojtott hangon felnyögött és visszazuhan a matracra.

Az ütésre emelt pata hirtelen megállt. Scootaloo pedig csak várt, majd amikor végre ki merte nyitni a szemét, látta, hogy Rainbow az asztalánál kotorászik.

- Majd én megmutatom neked... ki a hamis Rainbow Dash... - a fogoly elfojtott ordítást hallott – erre egész életében emlékezni fogsz, te kis szemét!

Amikor a pegazus visszatért hozzá, ostort tartott a mellső lábában. Szörnyű dolog, hogy Alex Vendar irigylésre méltó rendszerességgel pótolja Rainbow Dash sebhelyeinek számát.

Sajnos Scootaloo bármennyire is akarta, nem veszítette el hamar az eszméletét. A sikoltástól elment a hangja és remegett, és csak annyit hallott:

- Dash, eléget szórakoztál! Az arénába! Spitfire már vár!

- Megyek! – válaszolta a kínzója és előre hajolt. – Hé, kislány, még nem végeztem veled. Ne menj sehová.

Ezekkel a szavakkal Dash Vendar falhoz vágta a véres ostort, a belőle felszállt vörös köd volt az utolsó a kis pegazus szeme előtt, amikor elsötétült előtte a világ.

*

- Scootaloo! Scoot!

Rainbow Dash őszinte aggodalommal és együttérzéssel teli hangja kitépte Scootaloot az emlékei közül. A könnyekkel teli bíbor szemek kinyíltak, és ismét körbejárták az köréje gyúlt pónikat.

Sweetie Belle és Redheart nővér futottak be az ajtón. Nem különben a kis egyszarvú úgy vette, hogy Scootaloo rosszul van, ezért rögtön rohant is a nővéért.

Az ibolyaszínű szemek ismét találkoztak a rubinszemekkel.

- Elnézést... - nyihogta csendesen a lila hajú pegazus.

- Hé, kölyök, mi a bajod? – kérdezte Rainbow Dash -, ki bántott téged? Elintézem neked, csak mond meg a nevét!

Scootaloo észrevette, hogy az azúrkék pegazus gyengéden átöleli, és a szárnyaival simogatja a sörényét.

Mint az Equestriai.

Ezeztől a szavaktól ismét új könnyek jelentek meg a szemében.

Az ezt követő csendben zokogás közben Scootaloo mindent elmondott. A megszűnt reményekről. A fájdalomról és a csalódásról. A fogság fájdalmairól és a halállal való kétségbeesett kacérkodásról.

Pár percnyi történet után Rainbow Dash kivételével mindenki könnyek között ült ott. Az azúrkék pegazus egyszerűen csak ölelte és karjaiban tartotta Scootaloot.

- Jól van! – mondta elszántan a kék pegazus. – Igen, én! Nos, majd megmutatom neki! Merre van az a bár?

Scootaloo hirtelen Rainbow Dash nyakába ugrott, és könnyek között kiáltotta:

- Ne! Rainbow, kérlek, ne! Ő egy gladiátor! Meg fog téged gyilkolni! Kérlek, ne... ő mindig megöli, ha másik Rainbow Dashsel harcol...

- Mert még nem találkozott velem! – legyintett harciasan a pegazus az elülső lábával -, ezt nem hagyom, hogy megússza, kölyök. Túltárgyaltuk, elmegyek veled oda, és az a brutális picsa egy patával sem érhet majd hozzád! Senki sem, megértetted?

- Már nem egyszer végzett veled ... - mondta Scootaloo elcsukló hangon -, többféle őrrrel, griffekkel, és még ki tudja, mik voltak azok, de tuti, hogy háromszor nagyobbak voltak nálad!

- Nem számít. Nem hagyom, hogy tovább folytassa így a Rainbow Dashkedést.

Váratlanul egy pata ereszkedett a pegazus hátára. Lyra Heartstrings is csak egyetnemértően rázta a fejét.

- Hát... hát, kölyök – motyogta a kék pegazus, szárnyával félre tolva Redheart injekciót tartó patáját. – Akkor nem megyek. De itt biztonságban vagy. Itt senki se merne bántani téged, Scoot. Ezt Rainbow Dash garantálja neked. De akkor te meg azt ígérd meg nekem, hogy velünk fogsz maradni, oké?

- Nem lehet... fontos küldetésünk van...

- Akkor azt ígérd meg, hogy épségben visszatérsz majd! – csattant ki Rainbow. – Kevesebbel már nem érem be!

- Megígérem.

Scootaloo szép lassan megnyugodott, ahogy a hátát simogatták a szárny belső oldalának puha pihéi. Nemsokkal később Lyra is becsatlakozott az ölelésbe, a többi keresztes követte a példáját.

Egyesek úgy tartották, hogy a *Hasbro termékek* kollektív testi érintkezéssel képesek relatíve gyorsan feldolgozni a pszichés zavarokat. De a pónik maguk, és a körülöttük lévő emberek, valóban hittek az ölelés gyógyító erejében, és hogy nem csak a parányi patásoknál működik.

Egy biztos, a magányos pityergés kis idő után kollektív zokogássá vált, aztán alábbhagyott.

Lyra Heartstrings is alig tudta visszatartani a könnyeit. Most végre minden helyére került: Scootaloo hegei és a vonakodása a múltból beszélni. Felélem a szivárvány nevének az említésétől...

Kicsit szégyellte magát, hogy ő ráncigálta el ide Scootaloohoz a jó ideje Augilar vezetéknévét viselő Rainbow Dash-t.

A pegazus közben az orrát törölgette Rainbow teljesen átázott szügyébe.

Korábbi bálványa ostorcsapásai nem csak a testén hagytak a nyomokat, de a kis Scootaloo lelkén is, és most a sok betokosodott és beüszkösödött fájdalom, könnyek végre felszabadulhattak itt a barátaik körében.

18. fejezet

A hatalmas birtokon könnyedén megeshetett, hogy a kéttucat póni közül kettő egyáltalán nem is találkozott egymással egész nap.

De a vendégek tiszteletére rendezett ünnepségen mindenki összegyűlt az étkezőben. Még Trixie is, aki szokásos szenvedése közepette kezdetben elutasította a részvételt, de egyetlen perc Pinkie Pie-jal való beszélgetés után beleegyezett „egy szelet tortába és egy pohár puncsba”.

Lyra már meg sem lepődött, hogy Vinyl Scratch-et is itt látni, pláne a keverőpult mögött. Szarva világított, mintha egymaga adná a partifényeket.

Igaz, ezidáig a zene nem volt túlságosan hangos. Az itteni Vinyl egy fejkendőt és egy fekete pulóvert hordott, rajta valami banda nevével, ami az égvilágon semmit sem mondott Lyrának.

A szaggatott farmerjén is emblémák voltak, lényeg a lényeg, a DJ lendületesen nézett ki, főleg a változatlan szemüvegében. Mint mindig, általában.

Nyakában egy félkör alakú medálion lógott, ami magára vonzotta a figyelmét. Lyra megesküdtött volna, hogy látott már ilyet valahol, de nem emlékezett rá, hogy hol.

Mindenki úgy köszönt Lyrának, mintha egy hosszú távollétből jött volna haza.

Az egyszarvú megkönnyebbülten látta, hogy Scootaloo-t már szinte pajszerral sem lehet leválasztani Rainbow Dash Aguillarról. A Keresztesekkel körülvéve izgatottan beszélt a levegőben lógva. A csikók, különösen Scootaloo előtt a kék pegazus egyértelműen hálás közönségre talált.

Berry Punch az asztalnál ült, kitöltött magának egy pohár puncsot, és nem volt tömény piaszag sem. Bonbon már felvilágosította Lyrát, hogy Berry, miután többször remegő önkívületbe került, inkább letette a piát. S azóta mindenki más legnagyobb megkönnyebbülésére egyetlen csepp alkoholt sem fogyaszt. Az absztinens Berry munkát talált egy növekvő bogyó- és gyümölcstermesztőnél, amikből észbontóan finom koktélok is készíthetők: alkohol nélkül.

Nos, a munkaterápia és a baráti kör a lilaelefánt és a delirium elleni legjobb fegyvernek bizonyult.

Úgy tűnik, mindenki visszatért Equestriába. A helyzet vidám, a nevetés és a csevegés annyira emlékeztette Lyrát az otthonára, hogy újra Bonbon nyakába akart ugrani. Megkönnyebbült kiabálásba kezdett, ahogy érezte, a szívéből legördülnek a gondok és bánat.

Csak Pinkie Pie volt kicsit más. Rövid függőleges heg keresztelte az arcát a bal szeme felett és alatt. Amikor Lyra rákérdezett, a rózsaszín póni elmosolyodva csak ennyit mondott:

- Amikor nagyon-nagyon szomorú voltam, nagyon-nagyon sírtam... ez egy emlékeztető, hogy mindig emlékezz a mosoly értékére. Megkértem Stevie-t és Redheartot, hogy ne tüntessék el.

- Pinkie, azt halottam...- az egyszarvú folytatni akarta a faggatózást, de egy rózsaszín pata finoman az ajkára feküdt.

- Pszt, buta, ez egy parti a tiszteletedre, itt nincs helye szomorú gondolatoknak – mondta Pinkie kioktatóan, majd vidáman felpattant.

Lyrát akkor is elkapta a gondolat, hogy valóban látta-e azt a szomorú csillogást a póni vidám kék szemében?

Az unikornis gondolatait egy torkára mért erős ütés szakította meg. Lyra meglepetten sípolta a levegőt, méltatlankodva vette észre, hogy az édességes asztalnak ütközött.

A földön fuldokló Lyra egy hunyorgós sárga szempárra lett figyelmes.

- Sajnálom... nem tudom, mi lehetett a gond! – mondta Ditzzy Doo² - Nem esett bajod? A nevem Ditzzy, és neked?

- Jól vagyok – mosolygott az egyszarvú. – Lyra vagyok. És téged ismerlek.

A szürke pegazus felugrott, megpördült és fejével lefelé lógott a levegőben.

- Bonbon mesélt rólad! Nagyon jó, amikor *különleges barátok* hosszú idő után újra találkoznak.

- Nem vagyunk... - kezdte az egyszarvú, de a szőke pegazus már szó szerint a plafonon volt az érzelmi túláradásai miatt.

Lyra elmosolyodott. Annyi de annyira ismerős arc volt körülötte, hogy az egyszarvú teljesen elfelejtette, hogy egy másik világban van. Még a partin résztvevő Viktor és Sztjepán is vendégeknak tűnt az emberek világából, és nem fordítva.

Pillantása az asztalnál ülő két egérre siklott, akik a félénk Szürke Egérrel beszélgettek valamiről. Szemérmesen, zavarában elmosolyodva kérdezgette a két közelében ülő, egymás kezét fogó kisegeret. Azok meg válaszoltak neki, gyakran őszinte, ártalmatlan nevetéssel kísérték a válaszokat, pont amit a tévé előtt ülő gyerekek tudnának tőlük hallani.

A többi pónit nézve Lyrát békeesség öntötte el, és a hit, hogy minden a lehető legjobban fog alakulni. Csak néhány equestriai ismerős, és máris teljesen elfeledkezik arról a néhány napról, amit eddig az emberek világában töltött.

Pinkie Pie is szintén mindent megtett ezért, mintha több helyen lenne egyszerre, de mégsem.

- Ez csak Pinkie Pie – mondta Twilight Sparkle, és minden Pónifalvi lakos is.

A rózsaszín póni épp Fluttershy-t ráncigálta a táncba, hogy egy kicsit szakadjon már le Thunderlane-ről, majd Sweetie Belle-t kezdte a hátán gurítani, aki nem tudott leszakadni a kórházban fekvő nővére gondolatáról.

És bár a sárga pegazus ezután visszatért védőjéhez, az üzött vadakra jellemző kifejezés eltűnt a szeméből. Sweetie Belle ennek ellenére teljesen fel tudott oldódni, és szórakozni kezdett mindenkivel, végül azt is elhitte, hogy semmi baja sem lesz a nővérének.

² Ez amúgy Derpy Hooves.

Mégis, ez a buli valahogy nagyon különbözött a Napfényklubban és a Pajkos Póniban lévőktől, még ha elsőben a pónik gondtalanok is voltak, a másodikban pedig rabszolgák. De itt...

Lyra úgy látta, hogy az itteni pónikban rengeteg szorongás van, ugyanakkor mégis a remény uralkodik a szívükben, és ez mindannyiukat egyesíti.

- Steve! – kiáltotta hirtelen a rózsaszín póni, és odaszaladt a férfihoz, aki Shining Armorról és Twilight Sparkle-lel ült egy asztalnál, és fennhangon beszélgettek valamiről.

Viktor is ott ült, Lyra aggodalmát olvasott ki az arcából, de itt és most Lyra teljesen biztos volt abban, hogy minden a legnagyobb rendben lesz. Majd valahogy. Muszáj neki.

- Igen, Pinkie? – felelte közben Sztyep.

- Új pónik vannak a tanyán! Emlékszel, hogy ez mit jelent? – mondta energikusan Pinkie Pie, összehúzott szemmel.

A póni türelmetlenül kopogott a helyén. Sztyep elmosolyodott, akár egy apa, és felállt, amit Viktor pillantása követett.

- Mi történik? – kérdezte Lyra Bonbon-t, aki csendben ült a póniasztal mellett, és ítéletet mondott a vacsorája felett.

- Pinkie Pie és Sztyepán énekelni fognak. – felelte a cukorkás póni, a kanálával hadonászva, majd hozzátette: - A dalt, amely örökre összeköt bennünket.

Lyra elmosolyodott. Érthető és ismerős dolog ez.

Az Equestriában élő pónik szeretnek énekelni, ez a világuk varázsának része volt.

Míg az emberek világában ez valószínűleg csak hagyomány volt. Lyra el se gondolta volna, hogy ilyesfélével fog itt is találkozni.

Steve és Pinkie Pie kiálltak a kisszínpadra, ami a DJ fülke mellett állt. A DJ felemelte a mellső lábait, mire villogó hologramok a jelenlévőket egy zöld mezőre és sziporkázó kék ég alá röpítették.

Lyra érezte, ahogy összeszorul a szíve.

A nap előkandikált egy távoli erdős hegység hajnali ködéből, a hegytetőt hófehér palota koronázta. Hallani lehetett a madarak csicsérgését, ahogy a szél végigfúj a füves lankákon. Oldalra pillantva Lyra a távolban észrevette Pónifalva házainak a tetőit, és érezte, hogy forró cseppek gördülnek le az arcán.

A hazája!

A háta mögött az asztalok virágzó rétté változtak, ahol ültek és heverésztek a pónik, a színpad, amelyen Pinkie Pie és Steve helyet foglalt százszorszép rakás lett.

Vinyl Scratch szarva, aki a távvezérlést kezelte, is felbukkant. Félköríves nyakláncán megcsillant a lámpák fénye.

Kedves és dallamos zene kezdődött, amelyet Lyra is ismert, és érzéseket keltett minden Equestriai szívében.

A dallam ütemére Pinkie Pie dülöngeni kezdett a helyén:

*Nincs miért bánkódni, ne légy szomorú!
Új céljainkat, nem fedi a ború!*

Steve hangja elkapta a dallamot, lágyan és érzéssel énekelt:

*Nézd, mi minden történt, de ami volt, elmúlt,
Új élettel, új erővel, a szívünk lángra gyúlt!*

Pinkie a férfi lábához húzódott, nedves szemeit ráemelte, és pillantása találkozott Steve-ével. Nyilvánvaló volt, hogy a rózsaszín póni számára a dalnak több értelme volt, mint azt a gyanútlan hallgató elsőre gondolhatta volna.

A kis póni hangja remegett, de nem törte meg az éneket:

*Minden ott van a mosolyodban, az egészet fényesebben fogod látni,
semmi sem mutat rajtad jobban, a nevetést könnyebb vele megtalálni!*

Sztyepán letérdelt és átölelte a pónit, majd a hangjuk duettben szólalt meg. A férfi hangja mintha felvette volna a póni vékony nyikorgását, és nem engedte, hogy elessen:

*Többé nem érdekel, nincs bennem bánat,
Barátaimmal dalolunk még egy párat!*

Ekkor hirtelen a jelenlévő pónik is becsatlakoztak az éneklésbe, Lyra meglepetésére ő is kinyitotta a száját, ugyanúgy érezte magát, mint Equestriában.

A másokkal való egység alig érzékelhető, mégis erőteljes ereje, amely ősidők óta lehetővé tette a pónik számára, hogy legyőzzenek minden bánatot.

Az egész világ a harmónia és a barátság dallama.

*Nehéz idők árnyai, nem a jövőd rácsai!
Fordíts nekik hátat, és nem fognak többé bántani!³*

A pónik többször megismételték az utolsó versszakot, Lyra egyáltalán nem lepődött meg, amikor azon kapta magát, hogy a többiekkel együtt énekel.

A dal utolsó rezdülésével Equestria hologramjai kialudtak, de a pónik a szokásosnál is jobban felélénkültek.

³ Nagyon nem szeretem, amikor éneklést és verseket kell lefordítani. Itt igyekeztem a rímekre oda figyelni. De a dal lényege, kb. az, hogy felejtse el a sok bánatot a múltban, és reménnyel tekint a jövőre. Az eredeti dal sem volt túl gondolva, és legalább olyan ciki volt, mint ez. Közben az író, adott videót: <https://youtu.be/OSSPE79t7XQ>, gondolom valami ilyesmit ilyesmi lehet a dallama.

A pónik az utolsó versszakot ismételtették, még a szende Fluttershy se bújt már félve a fekete pegazus mellé, aki szemmel láthatóan nem találta a helyét, és teljesen tanácstalan volt, mihez is kezdhetne a pegazussal.

Amikor az összes ételt elfogyasztották és az összes játékot többször végigjátszották, a pónik szó szerint leestek a lábukról. S akkor egyszer csak ott a Lyra! A DJ-t készült betámadni, de emlékezett rá, hogyan is járt, amikor Scootaloo-val és Trixie-vel próbálkozott. Nem akarta még valaki másnak feltépkedni a lelki sebeit.

Szóval Lyra inkább odament Istvánhoz és megkérdezte:

- Te Steve, mondd csak, honnan szedte Vinyl azt a medált?

A férfi kissé meglepődött, de próbálta nem kimutatni.

- Az... egy nagyon kedves tárgy a számára. Már akkor a nyakán volt, amikor megtaláltam. Miért kérded?

- Kérem, mondja el, mit jelent! Fontos.

A férfi gondolkodóba esett néhány másodpercig, de riadalommal telt sárga szemek meggyőzték róla, hogy ez több, mint pusztán kíváncsiság.

- Azt mesélte, hogy az a barátság medálja, tudod, amit kettőtörnek, és mindkét fél magánál hordja a másik felét. Régen együtt éltek a LÖBjével⁴. De aztán az utcán találták magukat, majd egy nap Octáviának nyoma vészett. Valószínűleg lejárt a chipje, és letartóztatták. Az akkor éppen megfázott Vinyl másnap lázasan megindult a hóviharban a barátját keresni, amíg össze nem esett a hóban. Megfagyott volna, ha Snowdrop nem lett volna képes kihallani a szuszogását egy hókupac alól. Én nem vettem volna észre, hogy ott van. Amíg Vinyl egy álló hétig küzdött az életéért, mi elmentünk Octáviát keresni. De soha sem akadtunk a nyomára. Biztos feldolgozták letartóztatás után... nagy a valószínűsége, hogy Octavia Melody Walter már nem él. Nagyon-nagy nehezen Vinyl ezt végül elfogadta.

- De hát én láttam – magyarázta Lyra -, pár napja láttam egy Octavia Melody-t a parkban, egy nagyon hasonló medallionnal. Nem említettem ezt Vinylnek, mert ha igaz, akkor utánarohan. És én még azt sem tudom, melyik parkban történt mindez.

- Köszönöm – mondta halkán Sztyepán -, helyesen cselekedtél. Kár, hogy nem tudod, hol is van pontosan Octavia...

- Kérdezzük meg Jerryt! – ugrott fel az egyszarvú – Biztos tudja, hogy hívják azt a parkot, ahol először találkoztunk!

Steve letérdelt és közelebb húzta magához a kancát, a póni érezte a kölnije illatát.

- Fogalmad sincs, mennyi mindent tettél most Vinyl Scratchért – mondta csendesen. – Mind nagyon hálásak vagyunk neked. De még ne mondd el neki. Én magam fogom, amikor készen állunk. És akkor ő is személyesen fog majd neked köszönetet mondani. Megértetted?

- Értem – mosolygott Lyra, szíve repesett az örömtől. – Te is sokat tettél értünk.

⁴ Legjobb Örök Barátok

A mulatság nem tartott sokáig: Pinkie egy lelket sem hagyott tétlenül mélázni, de mindenkinek megvannak a határaik.

A Keresztesek dőltek ki legelsőnek, versenyt ásítottak egymással, és nagy durcásan kérették magukat, amikor Cheerilee a hálóba vitte őket – nyilván utána ő is lefeküdt, mert már nem jött vissza a nagyterembe.

A többi póni is hamarosan otthagyta a bulit. Shining Armor a telekinetikus erejével felkapta az asztalra dőlve alvó Twilightot.

Lyra sohasem gondolta volna, hogy Pinkie Pie képes kifogyni az energiából. De mikor a terem pónijai kegyelmet kértek tőle, a rózsaszínű póni elénekelte az estélyt lezáró nótát, ami alatt mindenki szépen elhagyta a helységet. Aztán ott helyben eldőlt, mint egy zsák krumpli. Steve pedig felkapta és becipelte őt a hálólhelyiségbe.

A pónik szobái mind kétágyasak voltak. No nem azért, mert Steve ne tudta volna megengedni magának, hogy akár száz pónit is kényelmesen elszállásoljon⁵ anélkül, hogy egymás nyakában nyomorognának. Hanem azért, mert az equestriaiak rendkívül szociális élőlények voltak, akiknek szükségük volt a kommunikációra. Még ha csak egy kis lefekvés előtti csacsogásról legyen is szó.

Bár az igazsághoz hozzátartozik az is, hogy Pinkie bulija után a pónik úgy kidőltek, mint az üres üveg.

Lyra mosolyogva gondolt vissza a szobában szüntelenül ugráló rózsaszín gumilabdára, ami egy percig sem hagyott unatkozni senkit sem.

A menta egyszarvú megrázta a sörényét, és édesen ásított. Ez a mai nap mindenkit kimerített: *Rarity megkerülése*, Scootaloo története, az örületes házibuli... mindenki úgy döntött, hogy most már inkább elteszi magát holnapra. Plusz, igazi zápor duruzsolt odakint, ami minden épelméjűt elriasztott attól, hogy akárcsak az orrát ki merje dugni a házon kívülre.

De valamit előbb feltétlenül tisztázni kellett.

Pata kopogott a szoba ajtaján, amelyben Jerry és Sziporka voltak elszállásolva. Egy apró, félköríves „egérajtó”, nagyon rajzfilmszerűen hatott⁶. Sokáig senki sem válaszolt, és Lyra már azon vacillált, hogy inkább elmegy, de úgy érezte, újra kopognia kell. De az ajtó résnyire nyílt, Jerry jelent meg mögötte, méretre szabott frottírpongyolát terítve magára.

- Lyra? Figyelj, ez most... - az egér visszasandított a szobájába -, nem épp a legalkalmasabb pillanat. Történt valami?

Az egyszarvú kissé zavarban volt.

⁵ Öcsém, nem lett volna elég azt leírni, hogy azért pakolja őket kétágyas szobákba mert a pónik megvesznek, ha egyedül vannak. Nem, minden fejezetben legalább kétszer le kell írni, hogy: nézd milyen gazdag buzi vagyok!

⁶ Mert véletlenül minden háztartásban pont van ilyen. Valahogy az jár a fejemben, hogy beleboxoltak egyet a falba, és tessék, egérlyuk.

- Sajnálom – mondta a pónilány. – Egy percet zavarnék. Csak annyit akartam mondani, hogy megtudtam, honnan származnak Scootaloo hegei.

Az egér megremegett és szorosabbra húzta a köntösét.

- Elment az eszed? Kértelek, hogy ne kérdezd meg tőle!

Lyra leszegte a fejét szégyenében.

- Sajnálom – mondta -, véletlenül történt. Te is láttad azt a Rainbow Dash-t, aki Steve-nél lakik... gondoltam meglepem őt vele, hogy bemutatom neki.

Jerry az orra alatt szitkozódott⁷.

- Fogalmam sem volt! – szipogta az egyszarvú. – De szerencsére minden jól alakult. Scootaloo még... örült is a végén, hogy megtalálta azt a Rainbow-t, akit keresett.

- Képzelem, hogy mi játszódhatott le – mondta Jerry. – Akkor jól van amúgy?

- Még annál is jobban – emelte fel a fejét Lyra ismét. – Mondd... te mentetted meg őt akkor, igaz? Hogyan?

Az egér nem akaródzott nagyokat sztorizgatni ebben az órában, de Lyra nem tántorított volna addig.

- Tél volt. Bemásztam a Pajkos Póniba melegedni. Nyitva volt az alagsori ablak, nem vacilláltam túl. Ott láttam, hogy az a Szivárványos pszichopata épp löncshúsnak próbálja klopfolni Scootaloo-t. Ez egy jó egész napos program volt. Csak hébe-hóba ruccant el valahova. Mint később kiderült, az arénába harcolni. Estére már elkészültek azok a bizonyos hegek. Scoot mondta, hogy az elején még csak paták meg nadrágszíj volt, de azok nem vágtak mélyre, nem hagytak akkora nyomot. Mindegy, mikor Scoot egyedül maradt, elrágtam a nyakörvért. Az még könnyű volt, az igazi bűvészmutatvány az volt, hogy mozgásra bírjam a véres szőrlabdát: erőtlen volt, és nem akart tovább élni.

Tépő fájdalom terjedt át a hátán, és mintha folyékony tüzet öntöttek volna le a torkán. Valami gennyes, ragadós anyag folyt az oldalain, körülötte kék és vörös tollak mindenfelé.

A sötétség leplén áttörő hang a hátsó lábára felmászott rajzfilmegérhez tartozott.

- Gyere, pucolnunk kell! – vette ki a szavait Scootaloo.

- Minek, me... - csacsogta közönyösen, meglepődött, mennyire rekedtes a hangja.

- Hogy vége legyen ennek a zaklatásnak.

- Az egész életem egy gú...húhúhú-ny – nyöszörgött a pegazus. – Hagyj békén.

Jerry összeszorította a fogait, és nagy nehezen megemelte Scootaloo mellső lábát. Az egér sem megbocsátani, sem elfogadni nem tudta, hogy valaki az élni nem akarásig vigyen egy gyereket.

⁷ сука блять = orosz káromkodás

Akár a villanás cikáztak át az agyán a képek: egy kék macska vérző fekete üreggel a szája helyén azt mondta neki: „Ne hagyd cserben a barátaidat, Jerry.”

Az egér tompa morgással mozdította meg a kis póni egyik lábát a másik után.

- Mit csinálsz? – kérdezte Scootaloo, kinyitva a szemét.

- Kiviszlek innen – mondta Jerry. – Gyere, mozgasd azt a lusta valagadat, és vonszold ide az ablakhoz!

- Nyakörv...

Jerry a szavába vágott:

- Megoldottam. Gyerünk, mozogj. Isten tudja, mennyi időnk van, míg ez a mániákus visszajön!

A pegazus bizonytalanul megállt a remegő lábain, és a Szivárvány asztalához bicegett. Először felügyeskedte magát a stokira, arról pedig az asztalra mászott – rosszindulatú elhatározásból lelökdöste róla az üvegeket, szerszámokat és egy Spitfire plüssfigurát. Még egy utolsó ugrásnyira volt a szabadulástól.

Az egér a sörényébe csimpaszkodott, amit teljesen összetapasztott a vér és az izzadság, az egér inkább amennyire lehet igyekezett egy ujjal sem érni a póni kikezdett hátához, csak biztatóan simogatta a nyakát.

- Rajta, kicsi – suttogta, mire a csikó csak horkantott. – Na még egy kicsit.

Scootaloo már ott állt az ablakpárkányon, amikor a füle sarkából meghallotta Rainbow Dash Vendár dühtől ittas hangját az ajtóban, aki gyanúsán gyorsan visszatért:

- Hol a lila hajú töpszli? Meg akarok rúgni valamit!

Scootaloo nem fordult meg válaszolni, méginkább nem várta meg magát a pegazust. Fájdalmasan kitárta a szárnyait, és levetette magát az ablak alatt felhalmozott szemeteszsákokra, miközben érezte, hogy megmentője markai görcsösen kapaszkodnak a sörényébe. Most már minden mindegy...

- Jerry – szakította félbe a történetet Lyra – köszönetet szeretnék neked mondani; nélküled Scootaloo eltűnt volna.

- Egészségedre. Ez nem ért volna rá holnapig?

- Nem – mondta ellentmondást nem tűrően az egyszarvú, lehajolt, és a fülei közé csókot nyomott az egérre. – Nem csak az életét mentetted meg. Belegondolni is félelmetes, Scootaloo mivé lett volna, ha túléli ezt a rabságot.

Az egér találkozott a póni tekintetével, és így szólt:

- Most már jó éjszakát, Lyra Heartstrings. Feküdj le!

Ezekkel a szavakkal becsukta maga mögött az ajtót, a mentolos egyszarvú pedig elindult a szoba felé, amelyet ideiglenesen Bonbon megosztott vele. Korábbi szobatársa, Ditzzy Doo pedig ideiglenesen Cheerilee-hez költözött, nem tűrt el semmiféle ellenvetést.

Az édességes póninak nem is igazán volt más választása, addig ébren várt, míg a barátnője végre méltóztatik megérkezni.

De ki tudja, lehet még elnéz valamerre.

Kuncogva és kipirulva Lyra odament a szobájukhoz. Bonbon azt ígérte, nem fekszik le nélküle, és nem akart tovább visszaélni a türelmével.

No meg a másnap is eseménydúsna ígérkezett, a póni lelkében felébredt a vágy, hogy valami olyasmit műveljen, amit még Equestriában sem mert megtenni... mármint a tévésorozatban.

- Egykutya, nekem nincs különbség – gondolta az unikornis, és remegő szívvel belökte a hálószoa ajtaját.

A kastély tetején, Stephen Aguilar dolgozószobájában, egy megbeszélésre került sor.

Viktor természetesen tudta, hogy a hagyományos dolgozószobának kinéző helység valójában egy kibernetikai központ. Ez egészen elterjedt dolog volt. Számítógépes adatsorok futottak végig a falakon, villódzó képernyők, ablak helyett panoráma kivetítő, amely Fehér város tökéletes látképét nyújtotta. Nyilvánvalóan felvétel, mivel egyetlen felhő sem volt az égen, Viktor pedig tudta, hogy odakint éppen ítéletidő tombol.

Sztyepán Aguilar, aki egyetlen kézmozdulattal letörölte a látképet, helyet foglalt a forgószékében, Viktor felé fordult, és azt mondta:

- Vik. Amikor elvégeztétek, amit el kell, ígérd meg, hogy visszahozod Scootaloo-t ide.

Egy kézmozdulattal helyet kínált a barátjának. Amint helyet foglal, egy droidpincér bukkant elő az egyik falból egy kávéstálcával, de mindkét férfi félrelökte, a robot vette az adást és visszahúzódott a helyére.

- Megígérem – bólintott Viktor. – Amúgy sem találna magának ennél jobb helyet. De... Jerry-nek is engedni fogod, hogy itt maradjon, ugye?

Sztyep elmosolyodott:

- Hát persze. A kisegér nem fogja felbolygatni a mi így is terebélyes családunkat. - A srácnak hirtelen esszébe jutott Sziporka, és kijavította magát:

- Vagy két egér? Ha akarja, majd ő meggondolja.

Sztyep elkacagta magát.

- Vagy akár egy tucatot – mondta, majd amilyen váratlanul nevetésben tört ki, olyan váratlanul komorodott el az arckifejezése. – Vikikém, nem számít, hogy döntesz, mihez

kezdesz a Kulccsal, de ne vállalj felesleges kockázatot. Legalább annak a kiscsikónak a kedvéért. Már így sok mindenben van keresztül.

Viktor feldobta a kezeit:

- Én szívem szerint itt hagynám nálad, de ő abba sosem egyezne bele.

- Ne aggódj emiatt. Rainbow kitalálta, hogyan tarthatná őt...

Steve észrevette, hogy Viktort gondolkodóba ejtette a kérdés, habozott a válasszal.

- Rajta, kérdezd csak meg, amit akartál – bátorította Steve mosolyogva. – Már ha nem valami túlon túl személyes, ígérem, hogy őszintén fogok válaszolni.

- Mondd csak, mi lenne akkor, ha egy olyan pónival találkoznál, aki már... megvan neked? Egy második Twilight Sparkle, mondjuk?

Sztyepán szemöldökei a homloka tetejéig másztak a meglepettségtől.

- Miért fontos ez? – kérdezte.

- Mindenki azt hiszi, hogy te csak egy pónigyűjtő vagy.

- Ez esetben ez nem igaz. Bár van egy névrokonom a North-side-on, aki ezzel foglalkozik. Nem kell őt ezért utálni, de azt meg kell neki adni, hogy a pónik legalább elvannak nála, és nem kiszolgáltatva az utcán. Az ő pónijainak dolgozniuk kell, és nagyjából magukat biztosítják: nem a legjobb sors egy póninak, de nem is tragikus. Valamikor meg kéne nézned.

- Azt mondtad, a te pónijaidnak is vannak ilyen történeteik.

Sztyep bólintott:

- Van, akit kidobtak, van akit vertek és kínoztak, amíg ki nem vásároltam őket a gazdájuktól. Ilyen volt pölő Szürke Egér. Vagy Rarity. És ha már szóba hoztad a duplikációkat... akkor közlöm, hogy volt egy másik Rainbow Dash-em is. Nem nehéz, te is tudod, hogy ő a legnépszerűbb modell. Több van belőle, mint bármelyik másikból. Így a nagy számok törvénye alapján ők találják magukat legtöbbször kétségbeesett helyzetben.

- Volt?

- Csak volt. Valaki szétverte és kivágta az utcára. Félholtan találtam rá, és becipeltem a legközelebbi kórházba. - Viktornak fel kellett fognia, ami ezután történt.

- A karjaimban halt meg – mondta Steve. – A belső sérülések miatt. Nem tudom, milyen geek bánt így el vele, de a pegazus úgy nézett ki, mintha ágyúból lőtték volna neki a falnak. Így a kórházban már csak a hamvasztásért kellett fizetnem. Igaz, ott találkoztam Redheart nővérrel, aki beleegyezett, hogy velem tart. A Dash-es eset megmutatta, hogy jobb, ha folyamatos orvosi ellátást tartok fent.

- És mindezt te hogy bírod... - kezdte Viktor, de Steve ismét a szavába vágott:

- Emlékszel Snowdrop történetére? Amikor magamra maradtam, meggondolatlanul mindent elkövettem, hogy megboldogult apám úgy forogjon a sírjában, akár egy ipari centrifuga. A vagyonom felét elbasztam, aztán pedig egy agyvérzés. Huszonhét évesen. Pia, drogok meg a

hozzávaló kellékek. Szerencsére megengedhettem magamnak a nano-kezelést, különben most nem beszélgethetnénk itt. S így találkoztam Snowdroppal a kórházból visszajövet. És elkezdtem gondolkodni, hogy vajon mihez is kezdek az életemmel? Annyi elképzelhetetlenül temérdek pénz, hogy poénból kitapétázhatnám vele az egész lakás, mert éppen olyanom van. Nem maradt és nem is volt családom, és nem valószínű, hogy lesz: nem vagyok az a típus, aki szívleli az embereket. A kezelés után vörös reprodukció kártyát kaptam. Az úgynevezett barátaimat ne is említsük, már meséltem neked róluk. De a pónikkal – mint kiderült... tehetek valami jót.

- De Steve, téged a Klubban mindenki tébolyodottnak tart. Tizenkilenc póni, senki másnak sincs ennyi.

Steve hanyagul vállat rántott.

- A kutyák ugatnak, de a vonat megy tovább⁸. Amúgy meg most már hús, ha emlékszel. Scootaloo-stúl meg már huszonegy.

- Miért akkor csak hús? – kérdezte Viktor.

- Én nem a boltból rendelem ezeket a kiscickókat, hogy ahogy a Klubosok mondják, gyűjtssem őket. Egyszerűen néha jókor vagyok jó helyen, hogy megmentsek egy szerencsétlen flótást.

- Nem sétálhatnál egyszerűen csak el mellettük?

- Te képes lenni rá, Viktor? Tudod te, hogy milyen a Pinkamina Szindróma, amikor egy Pinkie programja összeomlik? Az ellenségemnek sem kívánnám, milyen egy Pinkie Pie szemébe nézni, amikor kiveszik belőle minden.

Viktornak felrémlett az ugrálós Rózsaszínű pamacs, aki az egész parti alatt nem tudod eltűnni a szeme perifériájából, annyira eleven volt, majd azt kérdezte:

- Te mégis helyrehoztad?

- Igen, de ne tudd meg, mennyi munkámba került. Volt még ilyen vagy öt póni, akiket úgy kellett mínusból összekaparni, hogy visszanyerjék az életvidámságukat. – Sztyep megrázta a fejét és tovább folytatta. – Miért hús? Hús élettragédia, amelyeknek a részesévé kellett válnom, hogy újra szikrát csiholjak azokba a színes szemekbe. Hogy maguk mögött tudják hagyni a fájdalmat és a kétségbeesést... hús... néha... nem tudom, meddig leszek képes folytatni. De mindig, mikor visszamegyek közéjük és látom őket... nyugalomban, játszani, nevetni... megértem, hogy nincs hiába. És nem tudnám, nem lenne hozzá jogom, hogy darabokra törjem mindezt. Ő miattuk. De én sem vagyok ám vasból, lesz, amikor már nem leszek. Ha bármi történne velem, ezek a pónik nagyon hamar ismét hatalmas pácban találnák magukat.

- Nekem innen úgy tűnik, hogy Scootaloo-nak is elég nyomorult volt a sorsa.

- Igen, de őt a legrosszabból kihúzta az egér – és ezért ezerszeresen legyen is neki hálás. Amikor először megláttam, egyből tudtam, hogy egész életében a félelme elől menekült. Ezt persze nem mutatja ki. De most, hogy újra találkozott régi barátjával, Rainbow Dash-sel,

⁸ Ez egy orosz közmondás. Szerintem nem kell sokat magyarázni.
Собака лает, караван идет

végre-valahára szembenézhet ezzel a félelmével. Szerencsére Equestriában már megtanulta ezt, hogyan kell.

Viktor mélyet sóhajtott és elég bátorságot gyűjtött magában ahhoz, hogy megkérdezze a barátjától, amit eddig még online sem mert:

- Van valami, amit régóta meg szeretnék tőled kérdezni. Miért póni, Steve? Miért nem más szintik? Emberek? Árvák, például?

De beszélgetőtársán nyilvánvaló volt, hogy nem először szegezték neki ezt a kérdést:

- Azért, amilyenre megcsinálták őket. Ott vannak például a Pokémonok, amelyek most épp népszerűségük csúcsán vannak, de szabályszerűen, alig valamivel okosabbak, mint egy közönséges állat, egy tucat szónál többet nem is képesek megérteni. A neko-slave-ek és más humanoid szintik pedig lényegében csak emberek, annak minden előnyével és hátrányával. No de a pónik, Viktor... nézz csak rájuk. Nézd csak meg! A létező legkegyetlenebb kitolás volt ennyire naiv és ártatlan lényeket csinálni, akiket aztán csak úgy beledobnak a mi társadalmunkba. Kevésbé érdemlik meg, mint mások... Ezért is nem rendelem őket, vagy használom őket szintiként, ahogy más emberek szokták. Valamiért találkoznom kellett Snowdroppal, a többi meg már történelem, ahogy mondani szokták.

- Még mindig nem válaszoltál a kérdésemre.

- Hát nem érzed? – kérdezte nagyokat pislogva.

Viktor elvigyorodott és feltartotta a kezét.

Persze, hogy érezte. És persze a barátja már régóta sejtette.

- Most én kérdezek – mondta Sztjepán. – Mit jelent neked Lyra most per pillanat?

Viktor felsóhajtott.

Igazat megvallva, nagyon aggasztotta ez a kérdés.

- Ne válaszolj – tette hozzá Steve, látva a fiú zavarodottságát. – Amikor letisztáztad ezt magadban, keresd meg Lyrát, és mondd el neki, ne nekem.

Reggel még mindig kopogott az eső a kúria tetején. Scootaloo a folyosón sétált a gyengélkedő irányába, Jerry jól megszokott helyén a sörényében. Rainbow Dash Aguilar cinkos vigyorral sétált mellette.

- Ennyi idős vagy, és még félsz az orvosoktól – szurkálódott az azúrkék pegazus.

- Én senkitől se félek! – tárta szét Scootaloo harcisan a szárnyait. – Egyszerűen csak szokatlan: sosem jártam még orvosnál.

- Ez igaz, nem sok doki rendel a szeméttelenen – mondta Jerry, aki kényelmesen elhevert a póni sörényében.

A pegazus a régi göncei helyett kék színű, sárga mintás melegítőben pompázott. Wonderboltos, kivéve, hogy lazán lengtek és nem feszültek rá a testre. A fején helyet kapott egy, a lovak nap emblémájával ellátott baseball sapka, a napellenzővel hátra fordítva.

Dash tudálékosan elmosolyodott.

- Ne parázz! Velvet Remedy a legjobb orvos, akivel valaha találkoztam. Tudom. Saját bőrömön tapasztaltam.

Scootaloo nem szólt semmit, csak próbált mosolyt erőltetni az arcára. Rainbow észrevette, hogy még mindig retteg, mert bár az elme mindent megértett, de a sebei még mindig túl mélyek voltak.

Jerry atyaián elmosolyodott, és megpaskolta a póni sörényét. Ő érezte is, hogyan remeg félelmében a csikó, ami most egy kicsit elkezdett aláhagyni. Végül, de nem utolsó sorban, ez Rainbow Dash Aguilarnak volt köszönhető, aki komolyan eltökélte, hogy a szárnyai alá veszi Scootaloo-t.

A rendelő ajtaja előtti rekamién kiszúrták az éppen alvó Sweetie Belle-t. A kis egyszarvú úgy látszik, megpróbált bejutni a nővéréhez, de Velvet Remedy következetesen elzavarta, így inkább úgy döntött, a rendelő előtt fog tábor verni, és elaludt.

Rainbow Dash elmosolyodott, amikor Scootaloo lekapta a pulcsiját és betakarta vele a kis barátját. A csikó halványan mosolyogva álmában magára húzta a dzsekit, mélyebben belefészkelte magát, majd ismét pihentető álomba merült.

A rendelő ajtaja óvatosan oldalra csúszott, és az első dolog, ami megütötte a szemüket, az ágyban heverő Rarity volt. Az egyszarvú a hátán feküdt, tetőtől talpig kötszerekbe pólyálva, és valamilyen készülékre kötve.

Valószínűleg mesterséges létfenntartó - gondolta Scootaloo.

Ő maga még soha nem látott ilyesféle gépet: töméntelen kapcsoló, csövek, meg kijelzők... az egész felfoghatatlan volt a számára.

Amikor Rainbow Dash Vendar pépesre verte a csikót, Alex csak kötszereket és borogatást használt. Gyógyították a sebeket, de ritkán enyhítették a fájdalmat.

Ezektől az emlékektől egy újabb hidegrázás futott végig Scootaloo-n. Különösen az idézőjeles masszázs gondolatától, ami után a pegazus hihetetlenül koszosnak érezte magát. Pláne, ha erre azután került sor, hogy Alex előtte végzett Dash masszírozásával.

Velvet Remedy a köpenye zsebébe süllyesztette a négyzet alakú orvosi szkennert, és sietve elhúzta a függönyt Rarity betegágya körül. Dühösen pillantott Rainbow Dash-re, Scootaloo-ra pedig szeretettel.

Hogy ezt a kettőt hogyan volt képes egyszerre csinálni, az csak Celestia tudja.

- Rainbow Dash Aguilar, mint mindig, most sem tudtál időben jönni! – mondta szigorúan az orvos. – Tíz óra volt megbeszélve, és nem nyolc óra!

- Neked is jó reggelt. Minél előbb, annál jobb, nemde, Velvet?

- De. És tartsd meg magadnak a szemtelenkedésedet. – Az egyszarvú egy határozott mozdulatot tett a patájával. – Jól van, gyertek csak be, ha egyszer már itt vagytok. És Sweetie Belle-nek egy szót se Rarity állapotáról. Pinkie Pie-nak egy rahedli munkájába került, hogy a kislány ne rohanjon ide minden tizedik percben a nővére után érdeklődni. Békére és nyugalomra van szüksége, hogy visszaszerezze az erejét.

- Igen, Pinkie nagyszerű – mondta Rainbow feszes félmosollyal, de az arckifejezéséből lerítt, hogy teljesen máshogy gondolta.

- Köszönöm, Dash.

Scootaloo értetlenül meredt az egyszarvúra, majd a bálványára, aztán leesett neki a tantusz.

- Rainbow Dash, azt hittem, hogy neked Soarin az, aki tetszik! Vagy néha talán Applejack.

A pegazus kék feje teljesen vörös lett, és nem a haragtól. Velvet a szájához kapta a patáját, hogy ne nevéssen.

- Scootaloo, moderáld már magad! – parancsolt rá Jerry a lila tincseit cibálva.

- Hát ha így kiabálsz velem – duzzogott a pegazus -, akkor nem is kell nekem ez a vizsgálat. Nagyszerűen érzem magam!

- Azt hiszem, egy-két nap múlva Sweetie már láthatja a nővérét – mondta közben Velvet. – Elmondanád neki, Scootaloo?

- Hogyne!

Rainbow úgy döntött, hogy témát vált:

- Velvet, emlékszel, amiről beszélünk?

- Természetesen – bólintott az egyszarvú -, de nem mondhatok semmit anélkül, hogy megvizsgálنام.

Scootaloo önkéntelenül is tett egy lépést hátrafele.

- Mire készülsz? – kérdezte az egyik póni a másikat.

Ragyogás vont a Velvet szarvát, az ajtó halk kattanással bezárult.

- Semmi különösre – nyugtatgatta Velvet. – Hadd vizsgáljalak meg, aztán Rainbow majd elmesél mindent. Semmi injekció vagy hasonló, megígérem. Rendi?

- Oké – mondta Scootaloo lecsapva a füleit, és óvatosan Rarity priccsét figyelő képernyőre pillantott. – Mi csináljak?

- Egyelőre vetközz neki, és feküdj fel oda – kérte az orvos.

- Teljesen csupaszra? – érdeklődött a pegazus.

- A sapka maradhat – vigyorodott el a szénfekete egyszarvú, Rainbow pedig belevihogott a patájába.

Ma ő sem viselt mást, csak egy edzőmellényt, zsebéből kilátszott a stopperóra.

Jerry meglepetésére a kis pegazus nem ellenkezett, hanem engedelmesen kibújt a laza ruházatából, és felmászott a vizsgálóasztalra. A sapkát azért a fején hagyta.

A birtokon a pónik csak akkor viseltek ruhát, amikor azt tervezték, hogy lemennek a Klubba, vagy valahova máshova az emberek közé. Vagy pusztá gyakorlatiasságból, akárcsak Equestriában.

Scootaloo, aki még CMC-s mókázás alatt is mindig felöltözött, nemrég fekete báránynak kezdte érezni magát, bár senki egyetlen egyszer sem szólt meg emiatt.

A vöröslő hegek láttán Velvet Remedy nem tudott nem megszólalni:

- Azt a Celestia fa... - Rainbow és Scootaloo pillantása miatt nem fejezte be, amit ki akart mondani. – Sajnálom, ez csak kitört belőlem. Eltanultam ezt-azt Littlepiptől. Pedig de reméltem, hogy már magam mögött hagytam Equestriát...

Scootaloo szeme elkerekedett:

- Equestria nagyszerű hely! Én azt remélem, hogy egyszer visszakerülök oda.

- Nem nekem – szólt oda neki Velvet fémes hangon. – Az én Equestriám egy felperzselt pusztaság, tele kegyetlenséggel, erőszakkal és haraggal. Amikor áthaladtam a portálon, azt reméltem, hogy soha életemben nem kell többé kiscsikókon ilyen hegeket látnom. De hozzá lehet edződni. A fallutos pónik sokkalta könnyebben hozzászoknak az emberi világhoz.

- Ez a Littlepip, aki Mr. M-nél dolgozik – mondta Scootaloo -, azt is mondta, hogy Equestria pusztasággá vált.

- A memóriámban lévő Littlepipre gondoltam – magyarázta Velvet -, nem pedig arra a szarra, aki az egérnek dolgozik. De igen, arra gondolt, hogy... a jövő Equestriája... valószínű... az csak egy emlék egy ősi könyv világából, ami az évek alatt klasszikussá vált.

Scootaloo nem mert tovább kérdezősködni. Nem volt kíváncsi a másik Equestria részleteire, ami egyáltalán nem hasonlított a megszokott, jó meséhez.

Amikor Velvet egy kábelt kezdett erősíteni a pegazus fejének hátsó részén lévő neuronprogramozási gyűrűhöz, ismét elfogta a félelem, de nem ellenkezett. Nem akarta kimutatni a félelmét Jerry és Rainbow Dash előtt. És annyira nem is félt igazán, Scootaloo javára legyen mondván.

Amint végzett, a doktor elkezdte végigfuttatni a szkennert a narancssárga pónin. A monitorok életre keltek, adatfolyamok suhantak át a képernyőkön – túl gyorsan, ahhoz, hogy el lehessen őket olvasni.

- Szóval, a szomatikus értékek a határértéken belül vannak – mondta Velvet pár perc után. – Némi vitaminhiány, alultápláltság... de ezt mind helyrehozhatjuk. Nincs semmi baja. Jerry, neked köszönhetjük, hogy nincs benne nyoma parazitának.

Az egér kissé zavarban így szólt:

- Hát valakinek azt is figyelnie kellett.

- Hálás vagyok – bólintott az egyszarvú az egér felé, a mágia fényében lebegő szkennertovábbi adatokat dobott fel. – Akkor töltsük fel a szoftvereket.

- Mit fogsz csinálni? – kérdezte a csikó kíváncsian mocorogva.

Rainbow Dash válaszolt neki:

- Hát, először is újra kell flashelni a chiped, hogy zöld legyen. A szkennereknek. Amikor Lyra felébred, a doki az övét is meg fogja csinálni.

- Kezdhetjük?

Rainbownak diadalittas kifejezés sütött az arcán, mintha ügyet sem vetne Scootaloo-ra, úgy fordult oda Velvethez:

- Doki, ha végeztél a cédulázással, telepíts a gyerekekre egy repülési neurodrive-ot.

Scootaloo felugrott:

- Mi?!

Rainbow elmagyarázta:

- Azt olvastam, hogy van egy olyan speciális dolog, amit a chippen keresztül programoznak be, és lehetővé teszi az agy számára, hogy irányítsa a szárnyakat. Repülni fogsz, kishaver... semmi ölelkezés, az olyan buzis dolog: majd később megköszönöd.

Scootaloo-ból a nyugalom utolsó morzsája is eltűnt:

- Kösz, kösz, kösz! Te vagy a legkirályabb Rainbow Dash az összes közül, amiket valaha láttam! A legigazibb!

Örömkönnyek lepték el a lila szemeket, aprócska szárnyai örömittasan rebegtek.

Nincs is annál gyönyörűbb dolog a világon, és érdekesebb vágyni, mint a repülés. Ezt bármelyik pegazus megerősíti neked.

Az OBT kezdetben minden Scootaloo modellt deaktivált antigravokkal és hozzájuk kapcsolódó neurodrive-ok nélkül készített. Persze a pegazusnak minderről sejtelve sem volt. Persze feláron, külön összegért a cég örömet orvosolta ezeket a problémákat. Scootaloo szerencsétlenségére régi gazdája semmi értelmét nem látta, hogy egy *gyerekjáték* összevissza repkedjen.

A tény, hogy ez nagyon mély lelki traumát és kisebbségi érzést okozott a modellnek, az emberek le se szarták.

Dash halványan elpirult, és idegesen átölelte az asztalon lévő pegazust.

Jerry, aki egész eddig csendben maradt, most megszólalt:

- Remek. Vége a nyugis életnek. Most, hogy Nuggets összevissza fog itt legyeskedni... amúgy, nekem nincs valami jó kis modulotok? Azért erre rákérdeznék.

- Emlékeztesselek arra, hogy repülési programot aktiválni és képesnek lenni repülni két külön történet, Dash? - kérdezte Velvet. – De természetesen megcsinálom, amint ezzel végeztünk.

- Ez a beszéd, dokikám. 'míg Scoot itt lesz, majd tanítom. – Rainbow benézett a kis pegazus szemeibe. – Hallottad, kislány? Én magam tanítalak meg majd repülni.

A Scootaloo szemében égő tűz beragyogta az egész szobát.

A jövőbeli kilátások láttán a régmúlt szivárványos rémálmai visszaszorultak. Ismét öröm, határtalan öröm töltötte el Rainbow Dash láttán. Ugyanaz, akit nővérenek nevezett, és szárnyai alá vette a kis pegazust. És azt is megígérte, hogy megtanítja repülni.

Velvet némán mosolyogva bekapcsolta a neuronprogramozót. Két vonal futott végig a képernyőn, feltüntetve a betöltés százalékát.

Rainbow Dash a szárnyaival átölelve Scootaloot, és így szólt:

- Ha itt végeztünk, akkor gyakorolunk egy kicsit. Az időjárás nem épp ideális a repülésre, de lent az edzőteremben. Egyetértesz?

- Igen... - mondta Scootaloo csöndesen, még mindig nem hitt a boldogságában. – Igen, igen, igen!

A szárnyai megint rebegtek, de most a kis test hirtelen felemelkedett az asztalról, és csak Dash szárnyai akadályozták meg abban, hogy felszálljon, és lefejelje a berendezést.

- Nyugi van, hékás, ne törd szét a gyengélkedőnket – mosolygott Szivárvány, és felborzolta a lila sörényt. – Hogy állsz, Velvet?

- Kilencven százalék... kilencvenöt... kész!

A varázslat fénye lehámozta a csatlakozókat a pegazusról. Velvet Dash szemébe nézett.

- Scootaloo, öltözz fel – rendelkezett az orvos, és egy laza mozdulattal elűzte betegét az asztalról, mire a lány kapkodva elkezdte magára húzni a ruháját -, és légy óvatos. Dash, menj utána, és figyelj oda rá.

De a szivárvány és a lila farkok már el is tűnt az ajtóban.

Jerry, aki a rendelőben maradt, felpattant az asztalra, és Velvet szemébe nézett, azt mondta:

- Köszönöm, Doki. Nem is tudtam, hogy Scoot képes repülni, ezért inkább megpróbáltam elterelni a figyelmét róla. Nem lehetett tudni, hogy a másik Rainbow mekkora károkat is okozott... a tollak fele sem volt már meg, mikor megtaláltam.

- Tudományos értelemben a pegazustollak az antigravitációs mező rezonátorai – válaszolta Velvet. – De szerencsére visszánőnek. Sőt, idővel maguktól kiesnek és kicserélődnek.

- A sárkányokkal mi van? – kérdezte az egér. – Azok bőrszárnyúak általában.

Velvet vállat vont.

- Nincs alapvető különbség, sok kis rezonátor két pár nagy szárnyon. Szürke Egér például lassabban repül, mint Dash, de gyorsabban, mint Fluttershy.

- Akárhogy is, de örülök, hogy sikerült – mondta Jerry, de az egyszarvú megrázta a fejét.

- Nem a szárnyak aggasztottak igazán, hanem a hegek. A pegazusok hátán egy csomó ideggóc és végződés található, amelyek az antigravokhoz és egymáshoz is illeszkednek. Ijesztően hosszú időt venne igénybe a károsodások kijavítása. Szerencséjére majdnem semmi sem történt.

- Majdnem? – kérdezte az egér. – Mégis mennyi ez a majdnem? Én erre eddig is azt hittem, hogy természetes fejlődés, erre most kiderül, hogy tervezett bug.

Velvet gondolkodóba esett, majd nemsokkal később válaszolt:

- A repülés jelentette komplikációtól eltekintve... a pegazusoknak, különösen a csikóknak, nagyon sok érzékeny... nagyon érzékeny hely a szárnyuk körüli rész a hátukon. Érted? Scootaloo-nak talán problémát jelenthet ez a későbbiekben, amikor felnő és találkozik egy különleges pónival.

- Azt hiszem, értem – bólogatott az egér. – Egek, ezt elképzelni se tudtam.

- Ó, hát, ne aggódj. A lányod most már jó patákban lesz. Barátok között. Megbízható orvosi felügyelet alatt.

Az egér tiltakozásra nyitotta a száját, de meggondolta magát és csak elmosolyodott.

Velvet mosolyogva felkapta az egeret a kinetikus mezejével, és felültette az asztalra.

- Huppanj le ide. Gondoskodunk a te chipedről is.

- Emiatt ne aggódj. Tönkrement, és úgy látszik, már egyáltalán nem működik.

- Hogyan ment tönkre?

- Fizikálisan. Egy késtől. Úgy.

Az egyszarvú széles mozdulatot tett a patájával, és az orvosi szkennert ismét előrerepült a telekinetikus mező fényében.

- Annál több ok a vizsgálódásra! – pattant fel. – A gerincvelőre is vannak behatások! Diszkord a megmondhatója, hogyan voltál egyáltalán képes eddig így életben maradni egy ilyen után. Lássuk csak, mit tehetünk.

19. fejezet

Lyra fölkel.

Néhány másodpercig álmosan pislogott, aztán mire minden az eszébe jutott, elmosolyodott. Bonbon halkan szuszogott mellette, arcáról a teljes kielégülés sugárzott. Az egyszarvú, hogy ne zavarja barátját, a telekinézise segítségével mászott ki a takaró alól.

Akkor este Bonbon elárulta, hogy neki nincsenek lovas emlékei, és csak néhány évvel ezelőtt jött rá, hogy honnan is van ő valójában. Egykori tulajdonosa valódi szintiháremmel vette körül magát, köztük nemegy pónival is. Igaz, senkit sem erőszakolt meg, csak elcsábította őket. A cukrászkanca azonban következetesen visszautasította a közeledését és az udvarlást. Végül ultimátumot kapott, hogy most vagy behajol előtte, vagy úgy kidobja, hogy a négy lába nem éri a földet.

A férfi nyilvánvalóan azt remélte, hogy a póni félni fog odakint élni egyedül a nagyvilágban, de Bonbon a szaván fogta. Elhagyta a helyet, és álláskereső közben futott össze véletlenül Steve-vel. Ő javasolta neki, hogy költözzön ki a tanyára, ahol se kertek se épületek, csakis a kúria. Előre akkor ez még csak üzleti együttműködés volt Bonbon részéről, de aztán gyökeret vert az újdonsült barátai között és végül maradt.

Lyra szeretetteljesen figyelte az alvó pónit. Az ő fejében a két póni képe teljesen egymásba illett. Egyik egy barát a múltból, és az új, aki olyan sok mindent árult el magáról közös éjszakájuk során. Vagy inkább az az éjszaka, amikor a pónik szinte reggelig csevegnek, és összetolják egymással az ágyakat.

Egy élnékítő zuhany után Lyra visszatért a szobába. Bonbon még mindig aludt.

Szívét melegség öntötte el, de a tekintete arra a könyvre terelődött, amit Bonbon olvasott lefekvés előtt, amíg Lyrára várt.

Varázslat hullámain felrepült a könyv az egyszarvúhoz, és véletlenszerűen kinyitotta az egyik oldalon.

A jóskönyvek nagyszerű szórakozásnak számítottak Equestriában, de az emberek világában szinte nem léteztek papírforma kiadások. Csak fájlok és tabletek.

Habár Szyepnek rengeteg könyve volt, egy konkrét könyvtár is helyet foglalt a házában. Természetesen Twilight Sparkle rendezgette és igazgatta az egészet.

A mézfényű szemek egy versre bukkantak a szövegben:

*Ha tanácsát követem e kopár
És baljós tájon, hol – mint híre van –
A setét Torony áll. S mégis: magam,
S békülten indultam meg erre, már
Nem dics s remény, csak az örömsugár*

*Vont, hogy – így vagy úgy –végezzem utam.*⁹

Lyra becsukta a könyvet és visszatette. Az ilyen kinyilatkoztatások nyugtalanították. Méginkább, ahogy a tekintete a borítóra esett, melyen egy vészjósló torony emelkedett a vérvörös égnek a hátterében.

Pocakja háborgó morajlásának engedve Lyra úgy döntött, ideje megreggelizni.

Lefelé tartva hirtelen éles sípszót és Rainbow Dash hangját hallotta, ahogy éppen parancsokat ugat.

- Egy-két, egy-két, egy-két, erősebben! Ne filonitálj! Ne hintázz! Azt hitted, a repülés csak szárnyakkal csapkodás? Hát nem! Na le a földre, még egyszer előről!

Lyra kíváncsian bedugta az orrát a nyitott ajtón, ahol egy hatalmas tornaterem foglalt helyet, lámpafény árasztotta el az egész termet. Szimulátorok, felszerelések - emberek számára tervezett is beleértve - voltak sorbarendevezve a fal mellett, a terem közepében különféle színű tatami volt letéve. Izzadság és tépett bőr szaga járta be a levegőt, mint minden edzőtermét.

Rainbow Dash a stopperórájával körözött a levegőben a lestrapált, de elégedett Scootaloo felett. A pegazus szünet nélkül verdesett a szárnyaival, amikhez súlyokat erősítettek. Közben ugrált, és próbálta megtartani magát a levegőben, ami egy-két másodpercig sikerült is neki. Ennek ellenére is igazi gyönyör sugárzott az elvörösödött fejéről.

Lyra mosolygott. Úgy látszik, a lila hajú csikónak végre tényleg sikerült maga mögött hagynia a múltat.

Egy elhúzott sípszó után Scootaloo összerogyott a földön, izzadva és levegő után kapkodva. Látszólag nem öt perce kezdték a reggeli tornát.

Rainbow leszállt mellé, és Lyra felé intett:

- Na, kisöreg, nem is volt rossz elsőre. Megvan benned, ami kell, és még kitartás is. Nemsokára már normálisan fogsz tudni repülni, meglásd.

- Kösz... Rainbow Dash! – felelte a földről a teljesen kifáradt pegazus, majd észrevette az egyszerűt, s hozzá tette:

- Jó reggelt, Lyra.

- Kösz – mondta a kanca, és érdeklődve meredt a szivárványos pegazusra.

Egyszer csak Lyrára kacsintott, majd megkérdezte:

- Hé, öcskös, jó volt Rainbow Dash-sel edzeni?

- Ó, je! – kiáltotta Scootaloo, miközben talpra pattant.

Az eredmény nem jön azonnal, de Rainbow Dash-nek sikerült támogatnia a csikót.

- Készen állsz a ma esti menetre is?

- Persze!

⁹ Részlet, Robert Browning: *Roland vizét a Setét toronyhoz ért* című művéből. Tellér Gyula fordítása.

Rainbow egy régóta begyakorolt mondatot mondott:

- Scootaloo, mindennap edzhetek veled. Igazán sok mindent kell bepótolnunk, szóval itt kell hogy maradj velünk.

- Mondtam már neked, hogy nem lehet – felelte a narancssárga póni oldalra fésülve az izzadt lila hajtincseket a szeméből. – Meg kell találnunk valami... igazán jelentőségteljeset.

Szivárvány kiakadt:

- Meg akarsz tanulni repülni, vagy nem? - Scootaloo bólintott, majd Rainbow hozzátette. – De ahhoz pedig maradnod kell.

A pegazus felpillantott imádott idoljára, aki ismét a mennyekbe repítette csak azért, hogy újra a hamu közé dobhassa.

Rainbow segítségkérően fordult Lyra felé. Az egyszarvú nem akarta, hogy Dash kapja be az egész felelősséget:

- Így van, Scoot, olyan jó itt. Új barátok, régi barátok, nyugis, biztonságos... Rainbow megtaníthat repülni! Hát nem mindig is ezekről álmodtál?

Scootaloo lecsapott fülekkel, hol a borostyán hol a rubin szemekbe nézett.

- Lyra, Rainbow... én megértem, hogy csak meg akartok védeni engem. Jerry is ezt akarja. De én sosem fogom elhagyni a barátaimat a bajban... és így, itt ez az egész Steve-es dolog, még kicsit várhat magára.

A két felnőtt kanca egymásra meredt, de még mielőtt bármelyikük is mondhatott volna valamit, Scootaloo tovább folytatta:

- Szóval ha lehet, ne erőltessétek, nem szabadultok meg tőlem ilyen könnyen. Végére is én loptam el azt a táskát, minden jogom megvan ehhez a kalandhoz! Csak hogy tisztázzuk, hogy nem tarhattok vissza.

- Nem is akartunk – kezdte Lyra, de a viola szemekbe nézve elakadt a szava. – De nem. Igazad van, Scoot, itt akartunk tartani téged. Steve-nél biztonságban lennél, ő nem hagyná, hogy bántsanak téged. Te pedig, jobban mint bármelyikünk, megérdemled a békét és a nyugalmat. De... Viktor nevében nem beszélhetek, de ő igazán nagyra értékelné, ha inkább kívárnád itt a végét.

- Hé, ne add alá a lovat! – vágott közbe a szivárvány pegazus, majd Scootaloohoz fordult. – Figyelj, kis csaj, tényleg elhalasztanád a lehetőséget, hogy Rainbow Dash maga tanítson meg téged repülni?

Scootaloo elmosolyodott. Nagyon felnőttesen.

- Nem rossz trükk, Rainbow, de Lyráékkal megyek. Pont, ahogy Rainbow Dash is tenné, a hűség eleme.

A kék pegazus ledermedt. A kiskrapeknek igaz van. Ő maga sosem ülne meg a seggén a biztosban, amíg a barátai egy veszélyes kalandon vannak.

Így sóhajtott, majd valami egészen más valamit mondott, mint eredetileg szeretett volna:

- Nem fogok ettől jól aludni az este, de... emlékezz, mit ígértél! Gyere vissza, kisöreg!

Scootaloo átölelte Rainbow-t és odasúgta neki:

- Arra mérget vehetsz, hogy visszajövök. Most már van kihez.

Lyra finoman elfordította fejét, amikor észrevette csepegni a rubin szemeket.

- Scoot, kísérd el Lyrát a gyengélkedőre – mondta Rainbow hirtelen témát váltva -, még neki is ki kell cserélnie a chipjét.

- Igenis, kapitány – tisztelgett a pegazus és elindult a kijárat felé. – Gyere, Lyra! Tényleg nem is fáj.

- Én nem is féltem tőle! – tiltakozott az egyszarvú.

S valóban, ott állt a baljóslatú készülék, aminek hatalmas tűje a tarkójába tapadt.

De a kis póni látta a felnőtt kanca félelmét, így az ajtóban állva kiöltött nyelvvel gúnyolódott vele.

Búcsút intett Dash-nek, és besietett a kiscsikó után a rendelőbe.

Lelke nyugodt volt. Majdnem lefelé, amióta átlátott az emberi világ káprázatán és hazugságain...

Szivárvány megvárta, amíg elhal a paták kopogása, majd így szólt:

- Nem hiszem el! Mi a széna...

Hallgatott, majd alig hallhatóan kuncogott magában...

Reggeli után Viktor Stewart mindenkit összehírdt Sztyepán irodájában. De amíg Lyrát követve tartottak az iroda felé, kihallották, hogy a pegazus és az egerek csúnyán összevesztek.

Viktor és Lyra a folyosóig kihallották a dühös kiabálást:

- Jerry, nemrég még azt mondtad, semmi sem változott köztünk között, erre most itt hagysz, veszélyes kalandra indulsz... ezekkel itt?

A férfi és az egyszarvú beléptek, és meglátták Scootaloo-t, aki épp harciasan csapkodott a szárnyával, lóbálta a farkát szemben az íróasztallal, amelyen a két egér ült vele szemben. Homlokát ráncolta Sziporka felé, aki viszont mindent megtett, hogy úgy tűnjön, leperegnek róla a kis póni támadásai.

- Sziporka segített nekünk – mondta Jerry –, és többször is megmentett minket.

- A bőrönd tulajdonosának segített – vágott vissza Scootaloo.

- Scoot, ez most nagyon aljas volt – mondta szemrehányóan az egér.

- Igen, rút volt! – kiáltotta a kiscsikó. – De legalább őszinte!

- Az ilyen kalandok egyáltalán nem szórakoztató túrázások – mondta Sziporka -, itt valódi veszélyek vannak, és lehet, hogy nem tértek vissza. Ha a bizalmatokba akartam volna beférközni, akkor másként viselkedtem volna. Egyszer-kétszer kihúztalak volna titeket a csávából, miközben naiv vidékinek tettem magam... mint Lyra.

Az egér kifejező tekintettel nézte az újonnan érkezőket.

- Hé! Most meg mégis mit csináltam? – háborodott fel Lyra, de Sziporka leintette:

- Ne vedd személyesnek, ez csak egy klisé. Semmire sem akartam célozni vele.

Amíg Lyra szavait válogatta, Scootaloo nem hagyta veszni a helyzeti előnyét, és hozzátette:

- Látod, éket próbál verni közénk!

Sziporka kínjában forgatta a szemét, leugrott az asztalról és elhagyta a szobát. Scootaloo duzzogva ismét egy kócos vöröses verébre hasonlított, égnek emelte az orrát, és összeborzolta a szárnyait, majd ő is elhagyta a szobát, de az ellenkező irányba indult a folyosón.

Lyra és Viktor figyelték, ahogyan távoznak. Jerry, aki utánuk rohant, hol az egyik, hol a másik irányába nézett, de egy pillanatnyi töprengés után Scootaloo után ment. Végére is Sziporka már felnőtt, tudja kezelni a gyerekes csúfolódást.

- Jerry, várj... - kezdte Viktor, de az egér leintette:

- Majd később!

Gondolatok egész hurrikánja kavargott Viktor fejében. Szeretett volna mindenkit megbékíteni, hogy megvitathassanak egy fontos kérdést, de mire összeszedte a gondolatait, Scootaloo és Jerry már megkerülték a folyosó kanyarulatát, ahonnan tompa beszélgetés duruzsolása hallatszott.

- Lyra – mondta Viktor, ahogy az egyszarvú távozni készült. – Várj egy picit, beszélünk kell.

- Természetesen.

Az egyszarvú vele szemben helyet foglalt, ő pedig akaratlanul is megbámulta.

Elképesztő, mennyire kevés volt a hasonlóság közte és aközött a mindenre naiv rácsodálkozással örülő póni között, aki egy hete nyitotta ki a szemét a fürdőkádjában.

Szó szerint: a mozdulatok, a szemei, a beszéde... minden megváltozott. Úgy tűnik, Lyra Heartstringsről lemállott a rajzfilm karikatúraszerű gyermek héja, és megjelent az Új Lyra Heartstrings, aki már a mi világunk szülöttje. Ő már valódi, nem pedig az a mesefigura többé.

Az egyszarvú hirtelen elfordította a tekintetét és elpirult.

- Mi is van? – kérdezte Viktor saját maga, ahogy kiszakadt a gondolataiból.

- Zavarba hoz, hogyha így nézel... - motyogta a póni. – Azért van ez, mert ruha nélkül vagyok?

- Mi van? – hökkent meg Viktor. – Nem! Egyáltalán nem ez a lényeg. Csak... mintha... felnőttél volna.

Zavart mosoly játszott Lyra arcán.

- És előtte?

- Korábban egy kis póni voltál.

A póni kuncogott, de hirtelen elkomorodott az arckifejezése.

- Szóval, mit akartál mondani nekem, Viktor?

Oldalra pillantott az ajtó felé. Még mindig szerette volna, ha az összes érintett itt lenne, de mégis megkérdezte:

- Hogyan tovább? A bőrönddel.

Lyra elgondolkodott.

- Nehéz megmondani – felelte a lány. – Ha megpróbáljuk visszajuttatni oda, ahol volt, az semmi jóhoz nem vezet szerintem. A hatalmas emberek nem olyanok, mint Celestia hercegnő, nem való a kezükbe ilyesmi. Abból ítélve, ahogyan vadásztak ránk, nem fognak futni hagyni minket. Ká – egy bölcs szintetikus – azt mondta, hogy a próféta útjára léptünk...

- Lyra, nem hitted el komolyan...

Az unikornis tekintete megállította a srácot.

- Szabadna nekem hinnem bármiben is – mondta fagyosan. – Miután rájöttem, hogy egy fürdőkádban születtem, és az egész életem csak egy kegyetlen megtévesztés?

Viktor szó nélkül állta a tekintetét. Nem volt mit felhozzon ez ellen.

Lyra folytatta:

- Akárhogy is, azt hiszem, hogy ki kéne derítenünk, honnan hová is vezet ez az egész. A fejjavadászok az adatért jöttek, több mint nyilvánvaló, hogy nem a jó cél érdekében. Máskülönben nem lennének miatta ennyire dühösek. Ezért kéne nekünk valaki, aki valamilyen kacsoltban van ezzel a... céggel. Vagy legalábbis nagyon hasonlókkal... mint a nagypapád, Viktor.

- Nem jó ötlet – tiltakozott a srác -, nagyfater belefáradt az életbe, és igazából le se tojna.

Lyrát ez nem hatotta meg.

- De a családnak támogatnia kéne egymást, vagy nem?

Viktor érezte, ahogy az egész füle kivörösödik a szégyentől. Azonnal eszébe jutott az erkélyes jelenet, ahol arra sem talált magában lelkierőt, hogy legalább egyet szóljon a klán családfőjének bejelentett öngyilkossága ellen, amikor négyszemközt voltak. Annak ellenére, hogy mindig azzal dicsekedett a saját egójának, hogy ő bezzeg mennyivel különb, mint a rokonsága.

Ha nem próbáltam beszélni a nagyapámmal és jobb belátásra téríteni az öngyilkosságról, akkor vajon mivel vagyok én jobb az anyámnál, meg a többieknél? – gondolta.

Viktor erőt merített a sárga szemekből sugárzó elszántságból, hogy végig fogja csinálni.

- Oké – mondta – megpróbálom... megpróbáljuk kihozni ezt valahogy.

Mosoly terült szét a póni arcán, amitől Viktor menten vidámabbnak érezte magát, mintha átment volna valami fontos teszten.

Victor Stewart idegesen tárcsázta be a számot Sztyep irodai telefonjába.

Lyra, Viktor és Jerry részletes beszélgetés keretében tettek második kísérletet arra, hogy Scootaloo-t lebeszéljék arról, hogy elhagyja a tanyát. De a narancssárga pegazus csak makacsul csóválta a fejét.

Viktor mély lélegzetet vett. Még ez is könnyebb lehet annál, gondolta, mint rávenni ezt a lányt arra, hogy itt maradjon a barátaival és fogadott nővérével, biztonságban és teljes nyugalomban, ahol a legnagyobb nyugtalanságot a többi kiscsikó rakoncátlankodása jelenti.

De Scootaloo a napnál is világosabbá tette, hogyha a barátai nélküle akarnának meglépni, akkor le kell kötözniük és be kell zárniuk, hogy ne menjen utánuk.

Közben a kapcsolat valami oknál fogva sokáig nem jött létre, de a kommunikációs vállalat logóját végül nagyapa arca váltotta le a képernyőn.

- Hallgatlak, Stewart – mondta. – Á, Viktor. A színeslő-imádó. Mit akarsz, kölyök?

- Nagyapa, gon... gondban vagyok – hebegte.

Idősebb Stewart szemmel láthatóan ennek hallatán kicsit nem izgatta magát, majd kuncogva hozzátette:

- Jó hogy! Máskülönben az életben nem hívtál volna. Na, bögd ki, mibe mártottad bele magad.

Viktor mély levegőt vett és belekezdett a történetbe. Már előre végiggondolta, mit is fog mondani az *Élet kulcsáról* meg a titokzatos *Overlordról*. Csak a leglényegesebb dolgokra koncentrált, de Nagyapának ennyi is elég kell legyen.

A család feje szigorú arccal hallgatott minden egyes szót.

- Van bármilyen bizonyítékok? - kérdezte, amikor Viktor elhallgatott.

- Mi az, hogy, Nagyapa. Egy rakás adathordozó. Linkek néhány rejtett Overlord protokollhoz. A megfejthetetlen adattömb.

Amikor befejezte a rizsázást, nyomasztó csend következett. Nagyapa hallgatott, egyetlen porcikája sem mozdult, akár egy arisztokrata portré, úgy nézett ki a falon lévő kivetítőn.

Viktor már valóban amiatt kezdett aggódni, hogy netalán lefagyott a kép, és megszakadt a kapcsolat.

De aztán váratlanul idősebb Stewart megszólalt, és nyilvánvalóan nem ezeket a szavakat akarta hallani a fiatalember:

- És mit vársz tőlem?

Viktor egyszer valahol hallotta, hogy a szavak ölhetnek, de akkor még nem fogta fel ennek a jelentését. S most az egyetlen személy, aki segítségére lehet kimászni ebből az egész szituációból, burkoltan nemet mond. Másrésztől Nagypapa maga monda, hogy elege van már az életből, szóval mi érdeke lenne segíteni a kisunokájának, akihez, tegyük hozzá, nem igazán fűzik melegebb érzelmek?

- Sajnálom, azt gondoltam... - kezdte Viktor.

Nagyapa félbeszakította:

- Azt hitted, hogy én majd megoldom a problémádat, igaz-e? Jellemző ez az egész rohadt családomra. Addig eszükbe sem jut a „Vén fingos”, amíg valami nem kéne nekik. Pénz, kapcsolatok, akármi. És még te is! Neked nem volt elég a plüssöd, ezért inkább kiraboltad az egész vállalatot. És nem is csak egyet a sok közül, hanem azt az egyet, ami Gigapoliszt üzemelteti. És most azt várod tőlem, hogy ezt az egészet dalolva vegyem a nyakamba ahelyett, hogy szépen nyugodtan föbe lőném magam?

A velejéig sértett Viktor azt suttogta:

- Gyáva vagy.

- Mi? – kérdezett vissza a Nagypapa. – Ne susmorogj ott nekem az orrod alatt, te gyerek, beszélj, mint egy férfi!

- Gyáva vagy! – kiáltotta Viktor, érezte, ahogy folynak a könnyei a szégyentől.

- Hogy én? – tört ki nevetésben az öregember. – Oda süssenek, a kis Viktorka végre megtalálta a tökeit! Ha ezt valakinek elmesélem, el se fogja hinni!

Viktor görcsösen sóhajtott, majd így szólt:

- Mindenkit arra tanítottál, hogy meg kell próbálnia valahogy jobbra tennie a dolgokat. Ellenkező esetben eljön a nap, amikor az emberek megszűnnek önmagukhoz tartozni. És itt van! Te meg csak számolod a napjaidat. Elmenekülsz ahelyett, hogy most igazán megváltoztathatnánk a dolgokat – emelte fel a hangját Viktor -, ezzel szemben a „plüssbabám” elég tököses ahhoz, hogy harcoljon!

A nagyapa némán figyelte az unokáját a képernyőn keresztül, aki ökölbe szorított kezekkel állt előtte.

- Akárhogy is, mi akkor is megpróbáljuk megváltoztatni a dolgokat – szakította meg végül a csendet Viktor. – Veled vagy nélküled, rendben? Végül is igazad van, te magad panaszkodtál, hogy az emberek kicsinyesek, gonoszak és fősvények lettek. Vajon jobb vagyok én náluk? Egy semmivel sem!

- Mégis miért vállalnád fel az összetűzést az OBT-vel, Viktor? – kérdezte a semmiből a Nagypapa. – Csak azt ne mondd, hogy beleszerettél a pónidba. Hiszek neked, de tényleg, de most hagyd inkább, hadd csinálja a vállalat azt, amit akar, én pedig mosom kezeimet.

- Mert külön akarok lenni, mint az a terrárium, ami Stewart családnak nevezi magát, gondolom. Mert nem hagyhatom hátra a barátaimat a bajban. Mert valóban az ölnkbe pottyant a lehetőség, hogy nagy változást hozzunk. Ha nem is mindenkinek, de a nagy többség számára.

Az idős Stewart ráncos ábrázata parányit megváltozott.

- Nem hiszek a fülemnek – mondta. – Hát kivel beszélgetek én itt? Ez tényleg te vagy, Viktor? A nyápic kis Viktor? Ej, neked vagy teljesen elment az eszed, vagy pont ellenkezőleg, végre felnőttél. Mégis mitől mentél át ekkora változáson, áruld el nekem!

- Nem fog tetszeni a válasz, Nagypapa – felelte Viktor. – És nem vagyok nyápic!

- Látom. Most már látom. Jól van. Talán mégsem vesztett még ki minden ebből a világból. Adj nekem egy órát, Viktor, és addig kigondolom, kivel vehetnétek fel a kapcsolatot ezügyben. Van egy-két ötletem, mihez is kezdhetnénk ezzel az egésszel. Pusziom Lyrát, majd később személyesen is köszönetet mondok neki.

Egy szóval sem említettem – gondolta Viktor, de akkor már a képernyő semmivé foszlott. Még csak a neve se került szóba. Hogy jött ez most ide?

A srác kicsit elgondolkodott ezen, de aztán neki kezdett egy másik számot tárcsázni.

A szürke ballonkabátos férfi egy szemétkupac tetején állt, és a távcsövén keresztül vizsgálta a környéket. A lerakó telis-tele volt élettel. A régi város és a harántárok romjai mintha egy párhuzamos társadalom létezett volna a Gigapoliszt hátárán kívül.

Egy másik férfi sietősen rohanva fordult be az egyik régi háznak a sarkán. Fekete kabátját és kalapját vastag rétegben lepte a por és a törmelék, amit a városból beáramló szél hordott fel.

A közeledő felhők ormai alapján valóságos zivatar volt várható.

- Fejezd be a kukázást, Tracy – mondta Rock bíró -, címeink vannak.

- Mifélénk?

A detektív felnézett a távcsőből, amelyen keresztül kis, kék bőrű gnómkat figyelt, ahogy rozsdás kacatokat hordanak egy nagyobb szeméthegyre.

- A célpontunk pont most bonyolított le egy videóhívást, amelyben megemlítette a kulcsot – magyarázta a bíró. – Két címünk is van. Az egyik Szibériában, a másik a Zéta zöldszektorban. Én az utóbbira tippelnék, hogy ott vannak. És a Kulcs is. Mióta a jeladónak annyi, ez a legjobb nyomunk, ami csak lehet.

- Szibéria? – vigyorgott Tracy, szándékos bosszankodást akart mímelni.

- Idióta! – Villámlott. – A zöldbe! Gyorsan, nem szabad késlekednünk!

- Talán jobban tennék, ha szereznénk egy siklót – mondta a nyomozó. – Amíg ki nem érünk ebből a hulladéklerakóból. Abba a szektorba amúgy sem lehet kerekessel bejutni. És lézerfegyverrel sem.

- És az mégis mennyi idő, míg kiér ide? Csak hívd a kapuhoz, ott majd felszállunk vele. Mozgás.

A két figura megindult a gépjármű felé. A guberáló törpék már többször odasettenkedtek hozzá, de az aktív védelmi rendszer hangja és az előbújó lövegek hamar elvették tőle a kedvüket.

Tracy átlépett az egyikük elszenesedett hullája felett, aki nyilván elég keményfejű volt ahhoz, hogy ne törődjön a figyelmeztető jelzésekkel. Ez váratlan intelligencianövekedést idézett elő a törpéknél, ugyanis több hülye már nem próbálkozott többet.

A nyomozó nem vette észre a menekültek lakókocsija felől gomolygó fekete füstöt.

Rock bírósága nem ismeri az üres fenyegetés fogalmát.

Ahogy Viktor lefelé sétált Sztjepán irodájából, csendes társalgásra lett alul figyelmes.

A fiú megállt, nem akarta kihallgatni a beszélgetést, de mégis sikerült.

- ... Rainbow, emlékszel arra, mit mondtam neked, amikor először találkoztunk?

- Hogy szabadon dönthetek magamról, és csakis én döntöm el, mikor megyek vagy maradok.

- Így van.

- Én pedig úgy döntöttem, hogy elmegyek, mert szükségük van rám – mondta a pegazus határozottan -, Scootaloo-nak szüksége lehet a segítségemre!

- Ez igaz, megértem, én magam is szívesen mennék, de nem teszem. Tudod, hogy miért?

- Mert nélküled senki sem marad, aki vigyázhatna a pónikra. S azok az emberek, akik Rarity-re vadásztak, idejönnének. De nem kötnek efféle béklyók!

- Biztos vagy ebben? És ha veled történik valami? Mit fogok akkor Pinkie-nek mondani? Ezért húztuk őt vissza a halál szakadékból? Több lettél, mint szimpla barát. Gyertyaláng lettél a sötétségben. Sajnálom, Pinkie, de Dash többé már jön vissza? El tudod te képzelni, mi lesz akkor vele?

- A bűdös Pónpuskába! – szitkozódott teljes szívvel. - Éppen csak találkoztam Scootaloo-val, és máris el kell őt enge...

- Lejöhetsz már, Viktor – szólt fel neki Sztjepán -, úgy látom, szokásoddá vált olyanokat kihallani, amik nem a te fülednek voltak szánva.

Viktor vállat rántott és megindult lefelé.

Valamiért a szivárvány pegazus kékes-fehér csipkés ruhát viselt, és úgy nézett ki, akár egy igazi kanca. Az arcát diszkrét, de elegáns smink borította, vékony szandálkák pompáztak a lábán. Az általában kócos és ápolatlan sörénye olyan precíz vastag fonatba volt fonva, amelyben esztétikusan kavartak a különböző színek.

Ez olyan szinten nem illet hozzá, hogy Viktor meg is ijedt. Bár elkönyvelte magában, hogy Rainbow igazán nőiesen fest.

- Hallottad? – kérdezte komoran a pegazus, és ráhunyorította a szemeit, harciasan verdesni kezdett a szárnyaival. – Feldugom a patám a...

- Ne forrongj, Rainbow – csitította őt Steve, és megvakargatta a fejét a két füle között, amitől meglepő módon sikerült megnyugodnia. - Viktor nem szándékosan tette.

- Nem direkt csináltam. Ne haragudj, Rainbow Dash – mondta Viktor, majd Sztjephez fordult. – Nagypapa segít. Jómagam sem számított...

- Kinek a nagyapja? – kérdezte a pegazus.

- A családunk feje – magyarázta Viktor. - Steve, el tudsz valahogy álcázni egy pónit? Mondjuk átfesteni, vagy valami. Keresni fogják őket, és Lyra színe túl feltűnő. Pláne, hogy kevés van belőle.

Steve elgondolkodott.

- Megkérem Velvetet, hogy találjon ki valamit. Úgy rémlik, neki van szőrfestéke. A megbízhatóságában és tartósságában azonban nem vagyok biztos. Menj, reggelizz meg, és még akarok vetni egy pillantást Rarity-re. Amúgy is, őket is fel kell hívnom enni, meg Sweetie-t is, ha ott van.

Ezekkel a szavakkal megindult az egyik folyosón, ami feltehetőleg egy rövidebb út volt a gyengélkedő felé.

- Majd szétszakadok – mondta Rainbow Dash a gazdája után figyelve. – Viktor, vissza kell hoznod Scootot, megértetted?

- Oké.

- Hozd őt vissza nekem, hallod? – A pegazus mélyen az ember szemébe nézett. – Élve! Megígéred?

Hangjától remegni kezdett Viktor szíve.

- Már Steve-nek is megígértem. És neked is megígérem, Dash.

Együtt mentek le az étkezőbe. A CMC robogott el mellettük, a nyomukban Cheerilee-vel. A cseresznye színű póni mindenfélét kiáltozott utánunk, de úgy látszott, egyáltalán nem is hallják. Scootaloo futás közben is verdesett a szárnyaival, fel-fel ugrált, piciket repülve.

Viktor a szemével követte a bagázst, tekintete ismét a pegazusra tévedt.

- Rainbow, kérdezhetnék valamit?

- A ruháról? – kérdezte csüggedten.

- Igen.

Dash sóhajtott és unottan beszélni kezdett, nyilván nem Viktor kérdezte ezt meg tőle elsőként a minap:

- Fogadást kötöttem Pinkie Pie-jal, hogy Scootaloo itt fog maradni a farmon, ha feldobom azt, hogy megtanítom repülni. A rózsaszín cocó tudta, hogy a kis csida nem fog hátat fordítani a barátainak, és utánaotk meg... egyszerűen tudta. Így most vesztettem, és Pinkie kíváncsi az volt, hogy egy egész álló napot, azaz napkeltétől napnyugtáig így kell sétálgatnom.

Viktor akaratlanul is elvigyorodott, Dash pedig fülig elvörösödött, majd ráförmedt:

- Baka!

- Bocsi – fojtotta el magában a vigyorgást Viktor, és úgy döntött, hogy inkább témát vált. – Te hogyan kerültél Steve-hez?

- Azt mondtam az előző gazdámnak, hogy kövér - mondta az azúrkék pegazus büszkén. - És büzlik, akár a pocogdör. És ha hozzám akar nyúlni, akkor ahhoz előbb el kell kapnia. Itt most nem a „zuhanyozzál és vegyél fel tiszta ruhát” jellegű bűzről beszélek.

- Én kicsi Dashiem – utánozta fickót Rainbow, és rőfögött. – Várj meg, várj meg! Ó, édes istenem, mennyire bűdös volt! Úgy alapjáraton. Hullámosra görbültek tőle a szárnytollaim. Messzire repültem tőle. Loptam és bujkáltam – a chip szinte egyből sárgába váltott. Valószínűleg vissza szeretett volna kapni, ezért lejelentett az elveszett tárgyak osztályán. Egyszer pont Steve bevásárlószatyrárt akartam ellopni a szupermarket parkolójában. De elkapott, és rákényszerített, hogy bocsánatot kérjek attól a pónitól, akit majdnem sikerült kirabolnom. Utána felajánlotta, hogy itt maradhatok.

- Kényszerített? Téged?

- Hát a másik alternatíva a rendőrkapitányság volt – vigyorgott a pegazus. - Te is tudod, én is tudom, hogy az minden, csak nem opció. De jobban megismertem Steve-et, és egyáltalán nem vettem tutira, hogy tényleg idehoz.

- És hogy érzed itt magad?

- Sztyepán befogadott, és nem hagyja, hogy elpuhuljak. Újra találkozhattam a barátaimmal. És tojok a Tükör tóra, ők akkor is az én barátaim, mindegyikük... há, Steve mennyiszor elrepült már mellettem! Antigravon! Mi egyebet kívánhatnék még az emberi világban?

- Mi a helyzet Pinkie-vel? – Nem bírt nem rákérdezni.

- Ó... – A pegazus mosolygott, és a tekintete a semmibe révedt. – Ez... egy teljesen másik történet. Roppantul személyes.

Reggel. Dash csöndesen kioson Pinkie szobájából, és a tekintete találkozik az éppen arra elhaladó Steve-ével.

A csönd kezd egyre hosszabbra nyúlni. Végére is itt Dash az, aki ott van, ahol nem kéne. Banyek.

Anélkül, hogy bármelyikük is egy szót is szólna, a pegazus egyszer csak átmegy offenzívba:

- Gyerünk, rajta, mondd csak ki! Lezbi Dash! Eleget hallottam már Equestriában is! Egy nap nem telt el anélkül, hogy ne súgtak volna össze a hátam mögött, de tudod mit, te önjelölt erkölcsös? Azok után, amin Pinkie keresztül ment, a te kis tévématinés mókakarneváloed itt nem fog segíteni. Valami többre van szüksége. Valaki különlegesre a számára, aki feldobja a napjait, és segít neki maga mögött hagyni a múltat, azzal, hogy megmutatja a jövőt! És nem bánom, ha susmorogsz a hátam mögött, de azt tettem, amit helyesnek éreztem! És ha valami nem tetszik, akkor magad bármikor kitörölheted! De Pinkie-t hagy ki belőle!

- Nem akartam egyikőtöket sem kioktatni.

- Nem-e? – mondta a pegazus, szemébe hulló frufruja tompította a mérges ábrázatát. – Amúgy csak mondom, hogy voltam már csődörökkel!

Ez igaz volt, de Dash tutira vette, hogy a fickó nem veszi be. Akárcsak a többi.

- Komolyan mondom – mondta Steve, még mindig a félig takart rubin szemekbe nézve. – Ebben a házban mindenkinek van magánélete, és nem muszáj mindenben magyarázkodnod nekem.

Rainbow Dash nem felelt. Szemrehányást és gúnyolódást várt, dühösen szimatolt.

De Sztjepán keze beletört a sörényébe és összeborzolta:

- Inkább ébreszd fel Pinkie-t, ideje reggelizni.

Viktor Rainbow Dash álomszerű, kivörösödött arcára nézve, szavak nélkül is értett mindent.

- Talán ő nem büntetés és elveszett fogadásként kezeli ezt a ruhát – mondta Viktor.

- Hogy érted?

- Lehet, hogy Pinkie egy kicsit... nőiesebben akar látni téged?

Rainbow Dash halkán morgott, ezért Viktor sietve hozzátette:

- Oké, oké... ez csak az én teóriám. Te mit kívántál volna?

A pegazus megint az ábrándjaiba merült. Aztán elkapta Viktor ábrázatát, és még az eddigieknél is vörösebb lett:

- Semmi közöd hozzá!

Steve és Velvet Remedy utolérte őket, amikor beléptek az ebédlőbe.

- Viktor – szólta utána a nagyságos úr -, van festék bundához, átfestheted a pónijaidat. Szabadna javasolnom Littlepippet és Szkrappi Raggot¹⁰.

- Miért pont őket? – kérdezte Rainbow Dash. – Scootaloo-ból tökre jól kijönne egy kicsién!

¹⁰ Ez megint egy orosz ОС. Скраппи Пар
Valahogy így néz ki: [így](#).

- Mert mind a két típus híres arról, hogy nem adják olcsón a bőrüket – mondta Steve. – Így megspórolunk magunknak némi agyvérzést: csip-csup pitiánerek nem fognak velük kötekedni. Plusz, nincs elég festékünk a szivárvány sörényhez.

A fekete egyszarvú ragadta magához a szót a beszélgetésben:

- Szerintem ez egy hülye ötlet. Azok, akik üldözik őket, leszarják, hogy milyen a színük, vagy a hírnevük. A festék pedig nem tartós, tekintve, hogy még mindig csepereg, és magas lesz a pára, nem sok jót remélek. De hát, aki mer az nyer.

- Különben is, Scootaloo jó Szkrappi lenne - mondta Steve mosolyogva.

- Nem, nem - vigyorgott Viktor. – Mindenesetre köszönöm.

Twilight Sparkle közelített feléjük, csillagos kék szoknyában. A változatlanul makulátlanul fehér blúzzal az unikornis úgy nézett ki, mint egy sztereotip japán iskolás lány.

Twilight észrevette Rainbow-t, és kuncogott. Égszínkék szárnyait ismét harciasan csapkodta.

- Meg ne merj mukkanni, Twilight Sparkle! Egy szót se!

- Oké, oké – hunyorította bíbor szemeit az egyszarvú a dühös Dash-re, de ismét kontrollálatlanul elvihogta magát. – Sajnálom, de ez annyira... vicces!

Rainbow felhorkant, és emelt fővel belépett az étkezőbe. Ahogy belépett, az egész termet több kuncogás és döbbenet hangja töltötte meg.

Scootaloo hangja kitűnt a tömeg hangjából:

- Olyan aranyosak vagytok így együtt!

- Megállj csak, te kislány! – kiáltotta válaszul Rainbow Dash, amit iramos patakopogás követett, és vidám kacagás kísért. – Kicsavarom a farkadat!

A hangokból ítélve Dash épp Scootaloo-t üldözte, egyértelműen szándékosan nem érte utol a pegazust. Ő izgatottan menekült csodálata tárgya elől, aki most épp paradicsom fejjel szeretne volna megcsavarni a füleit.

A trappolás hangszíne megváltozott. Úgy tűnik, hogy a pegazusok nem csak a padlót, de a falakat is használják a kergetőzéshez. Esetenként a mennyezetet.

- Viktor – hívta fel magára Twilight a fiú figyelmét, aki már belépett az étkezőbe. – Valami idős úr van a telefonnál. Azt mondja, hogy ő nagyapád.

- Máris? Ez gyors volt. – Viktor meglepődött, és felemelte a kezén lévő kommunikátort. – Irányítsd át a karperecemre.

A nagyapja hologramja rajzolódott ki a levegőben.

- Viktor – tért a tárgyra idősebbik Stewart. – Most nagyon figyelj ide rám. Két hírem is van, egy jó meg egy rossz. A jó az, hogy egy Helen Flais nevű bogaras nő az összes OBT projektről teljes körű információval rendelkezik. Ő az új fejlesztési igazgató, és azon kevesek egyike, akik nem változtatták erőddé a házukat. De bátor és becsületes nő, aki nem szereti a piszkos játszmákat. Már el is küldtem neked a címét. Nézzétek meg, mire mentek vele.

- És mi a rossz hír? – kérdezte Viktor, amikor a nagyapja szünetet tartott.

- A könyv végén meg fogsz halni, a pónidat meg mindjárt elkapják. Jó étvágyat kívánok a reggelihez.

– Néhány órával a beszélgetésünk után a védelmi rendszerem harci gépek közeledését jelezte. Nincs rajtuk hívójel, szóval nem a rendőrség lesz az, hanem valószínűleg az OBT zsoldosai. A légvédelmi tornyaimmal kicsit lehűtöttem a lelkesedésüket, de megálltak és nem mennek el, mintha várnának valamire. Ezek nehéz transzklátorok¹¹. Akárhol is vagy, de most rögtön tűnj el onnan. És azt javaslom, vigyél magaddal mindenkit, akinek a vállalat a bőrére pályázik. A zöldövezetben nem valószínű, hogy nyílt akcióba kezdenek, de a fene se tudhatja. De simán utánatok mehetnek oda is a hivatalos csatornákon keresztül, például rátok hívják a rendőrséget lopásért.

Viktor csak bólogatni tudott, meglepően nyugodtnak érezte magát. Akárhogy is alakuljon a dolog, nem fogja itt hagyni Steve-et, hogy egymaga szálljon szembe az üldözőkkel.

- Már felkészültem erre – mondta a fiú, nagyapja pedig helyeslően bólintott, aztán kikapcsolt.

Steve mondani akart valamit, de a bejárati ajtó felől megszólalt az értesítés látogatókról. Mindenki összerándult, és Twilight felé fordult.

Az egyszarvú megköszönte a torkát, és görcsösen nézte a táblagépén futó adatsort.

- Öhm... - elég sok ember van odakint – mondta a kanca, majd felnézett Steve-re és a pónikra. És határozottan nem vadászok.

Aguilar meglepődötten húzta fel a szemöldökét.

- Hát... engedd be őket.

Kinyílt az ajtó, és mögötte Szergej Trojanovszki, Zelda Miras, Alan Little és a Napfény klub egyéb oszlopos tagjai gyülekeztek. Nem mindenki, de sokan.

- Hát itt meg mi folyik? – kérdezte Sztjepán Aguilar. – Itt hagyatok valamit?

- Szia Steve – mondta Szergej. – Bemehetünk?

- Én hívtam őket – mondta Viktor -, nagyfater után.

Viktor először látta Steve Aguilart az önuralma elvesztésének a küszöbén.

- Viktor... Miért? Gyere, hadd beszéljünk csak egy percet! Snowdrop, Twilight vigyázzatok a vendégekre! Egy pillanat, Szergej.

- Csak nyugodtan Stevie – mondta a kövérkés ember, és elmosolyodott.

Az ezüst színű pegazus maradt a hallban.

- Érzem – mondta csöndesen, világtalan tekintetével szemlélve a vendégsereget -, hogy a mai nap ünnepnap lesz, amikor a barátság varázsereje legyőzi az ellenérzéseket.

¹¹ транклятора

Ez gép, Space Ranger nevű orosz videójátékból.

[https://en.wikipedia.org/wiki/Space_Rangers_\(video_game\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Space_Rangers_(video_game))

Twilight Sparkle Aguilar lepatapacsizott a Trojanovszki kollégájával, és azt mondta:

- Szevasztok. Épp időben érkeztek a vacsorához. Gyertek, foglaljatok helyet... csak egyet mondok... ne viccelődjete Rainbow Dash ruhája miatt, amikor meglátjátok.

Sztyepán és Viktor, akik félszegen hallgatva a bájcevejt, elsomfordáltak az ajtótól. Steve a megilletődéstől kiakadva kezdett suttogni:

- Viktor, te a barátom vagy, és te érted sok mindenre hajlandó vagyok, de Celestia nevére, mégis mi a fenét gondoltál?

- Ne kapd fel a vizet. A segítségünkre lehetnek.

- Naná, hogy lehetnek! De semmit sem tanultál a klubos esetből?

- De, ide hallgass! – vette közre Viktor. – A vállalat vérebei a nyomunkban vannak, a rendőrség és az Isten tudja még kik. Ha idejönnek és fenekestül felforgatják a házat, mi tartja vissza őket attól, hogy bevarrjanak összeesküvés vádjával? Így az egészre ráfoghatjuk, hogy csak buliztál, én pedig a vendéged voltam. Végtére a kettő két teljesen különböző dolog.

Sztyep a barátját tanulmányozta.

- Twilight, ugye?

Viktor elpirult.

- Nos... egy kicsit segített. Megrajzoltuk a valószínű eshetőségek diagramját, és megpróbáltunk előre látni dolgokat.

Éles ütés hangja hallatszott, többen felsikoltottak, félbeszakították a beszélgetést és berohantak a szobába.

Trixie Lulamoon fújtatva nyomta a patáival a padlóra Alan Little-t, aki egy étkezőtálcával próbálta védeni az arcát.

A pónik fizikailag gyengébbek, mint az emberek. Szimplán a méretükből kifolyólag. Meg azért, mert az OBT-nél elsősorban nem lovakat, hanem pici rajzfilmlovakat csináltak. De most úgy látszik, a meglepetés ereje, no meg az egyszarvút átjáró féktelen düh kiküszöbölte ezt a hátrányt.

- Te! – A póni levegő után kapkodott. – Hogy merészeled még ide dugni a képedet? Azok után, amit tettél!

- Trixie... - hebegte Alan, de az egyszarvú nem is akarta meghallani:

- Gyűlöllek!

A dühtől könnycseppek gurultak végig a póni arcán. Kék szarva szikrákat szórt. Mintha az egyszarvú sorra venné a teljes arzenáljuk, hogy kiválassza közülük a legpusztítóbbat.

- Ennyi nem volt még elég, igaz-e? – vitte tovább a magáét. – Jöttél, hogy befejezd azt, amit elkezdted?

Thunderlane, aki a közelben volt, már félig kihúzta a kardját a hüvelyéből, de Fluttershy leállította. A fekete pegazus odafordult, és látta a könnyörgést a tekintetében. A penge visszacsúszott a tokba, de Thunderlane-nek már nagyon viszkedett a patája.

Steve összeszorított fogakkal hideg pillantást vetett Viktorra. A parkos jelenet mintha a szemei előtt kelt volna életre.

Szélesen mosolygó Alan Little közeledik a bánattól összeroppant Trixie Smith felé, és diadalmasan kijelenti: „Szabad vagy!”

Steve Aguilar két rendőr és egy Rainbow Dash kíséretében érkezve dühében és kétségbeesésében egyetlen ütéssel kiterítette Alant.

Valaki a megmentésére sietett, de az egyszarvú izzó tekintettel azonnal elrohant a helyszínről.

Alan Little megmozdult és felnézett a dühös pónira.

Mindenki ledermedt. Mintha a pillanat megfagyott volna, amíg a sors meghozza a végső ítéletet az ember felett, aki egész életében azt hitte, hogy valami jó ügy érdekében cselekszik.

Egykoron még Alan egyszerűen csak ledobta volna magáról a „pofátlan perverz” által megrontott pónit, fennkölt szigorral szent beszédbe kezdett volna. De valami megváltozott az elmúlt néhány napban. Celestia hercegnő szavai és csalódott pillantása miatt? A klubos pónik miatt?

Valóban ekkora változást okozott volna, hogy az a póni megszökött attól a gazdag anyámasszony katonájától?

Alan mindig is szentül hitte, hogy a színes lovak csak senyednek az emberek világában, és szíve mélyén igazából, tiszta szívéből csak segíteni akart rajtuk.

Soha nem volt saját pónija – Alan túlságosan is bánta volna erre a rohadt világra ráncigálni egy ennyire aranyos kis lényt.

És egészen mostanáig abban a tudatban volt, hogy Peter Smith csakis magát hibáztathatja azokért, ami történt. Hogy majd a Peter által elcsábított és megrontott póni idővel észhez tér majd, miután elföldelték azt a görényt. Az már eddig is kiderült, hogy Trixie Aguilar birtokán lelt menedéket, és valahol mélyen sértette a *Fehér lovagok* érzéseit, hogy Trixe inkább Steve-t, és nem pedig őket fogadta bizalmába.

És most a történet gonosztevője farkasszemet néz a csorgó könnyű Trixie Lulamoonnal, aki még mindig a szarván hordta Peter Smith gyűrűjét. Alan nem tudta, mitévő legyen.

- Én... - motyogta. Képtelen volt újból a póni szemébe nézni, égette a belőle áradó düh. – Szeretnék...

A szarv erőbben izzott. A férfi megtalálta az erőt a mondat befejezéséhez:

- Szeretnék bocsánatot kérni...

Trixie pislogott. A varázslatosan csillogó szarv kialudt, a póni néhány másodpercig mozdulatlanul állt. Élesen farkon fordult, majd fojtott zokogás rázta meg és elviharzott. A paták kopogása gyorsan elveszett a háznak a belsejében.

Velvet Remedy is megérkezett, s anélkül, hogy bárkitől is választ várt volna, rosszálló tekintettel nézett végig a jelenlevőkön, majd az egyszarvú után eredt.

Szergej Trojanovszki felsegítette Alant. Szüntelenül motyogott, és Steve-et nézte. Feldagadt és kipirosodott arcsontját dörzsölgette, ahol a pata eltalálta, és így szólt:

- Steve, én... én... nem is tudom, hogy mit mondhatnék.

- Már megtetted, amit tudtál, mit szeretnél még? – dörmögte Aguilar, és elfordította tőle a tekintetét.

- Tényleg sajnálom, hogy így végződött.

- Trixinek fohászkodj - szúrta Steve a fogai között.

- Nem tudom, hogyan.

A földbirtokos már majdnem mondott valamit, de Snowdrop patájának az érintésére inkább visszafogta magát.

- Stevie – mondta a hópóni finoman, dühe ettől azonnal elpárolgott.

Sztyepán arra gondolt, mennyire nagyon is elszokott már a többi embertől és a társadalomtól. És ő maga sem tudja voltaképpen, mitévő legyen vagy éppen mit mondjon.

- Mindannyian higgadjunk le – hangzott fel váratlanul Fluttershy, a fojtogató csendben meglepően hangosan hallatszott.

Thunderlane élesen feléje fordult, tekintete találkozott az akvamarin tekintettel, amitől csak horkantott és megtartotta magában, amit szíve szerint a fanatikus fejéhez vágott volna.

Fluttershy kedvéért bármire hajlandó volt.

Még másodperceket adni olyanoknak is, akik nem érdemelték meg azt.

Zelda Mira lépett oda Alanhez, arcáról „ugye, én megmondtam neked” sugárzott. Vállánál átölelte a klub erkölcsösözét, és kivezette az ajtón: a többi fehér lovag és négylábú barátai már régen kitessékelték magukat.

Azonban udvariasan kiszabadította magát az ölelésből, körbenézett a jelenlevőkön, majd Trixie és Velvet nyomába eredt.

Szergej Trojanovszki, aki a hallban maradt, azt mondta:

- Viktor, tudd meg, örülök annak, amit tettél. Mert rájöttünk, hogy közel sem voltunk elég jók. Égen-földön jártunk Lyra után. Csak egyetlen szegény párát találtunk széttöredezett programmal, egy másikat meg egy kuplerájban. De mondta, hogy már voltál nála. Üdvözl, amúgy.

A meglepett Viktor nem tudott egyből válaszolni. A banda a mentőakcióban részt vett?

- A Hercegnő mondta, hogy segítsetek? – szúrta oldalba Steve a kérdésével a klubelnököt.

- Nem – mondta az nyugodt tekintettel. – A pónijaink kérésére. Látnod kellett volna, mennyire csalódottak voltak a viselkedésünk miatt, hogy voltaképpen mennyire fontos kérdés

is ez mindannyiunk számára. Ráébredtünk, hogy ha nem nézünk magunkba és változunk meg, akkor a köztünk lévő barátság már soha többé nem lehet igaz barátság. Mert fedezetlen lesz.

Steve elnevette magát:

- Hát ez csodás! Jó sok időbe telt, míg rájöttetek!

Szergej feltartotta a kezét:

- Nagyon röstelljük, Steve. Úgy látszik, valóban bajban ismerszik meg a barát. Viktor hívott, és azt mondta, Lyra meglett, de szüksége lenne egy masszív partira. Szóval mi a harci helyzet?

- Fogd fel úgy, hogy ez csak egy nagyobb tervnek a része – mondta Steve, még mielőtt Viktor szóhoz juthatott volna. – Később elmagyarázom, de most igazán mindenkire ráférne egy kis dínomdánom.

Szergej bólintott, és visszament a többiekért. Steve közelebb intette magához Viktort és halkán odasúgta:

- Készülődjél, ideje feltűnésmentesen elslisszolni.

Viktor biccentett, majd Steve váratlanul megragadta a kezét.

- Sok szerencsét – mondta, és megrázta a barátja kezét. – Mindannyiótoknak. És köszönöm.

- Micsodát?

- Tudod te azt.

Ezekkel a szavakkal elváltak útjaik. Steve a többiek után ment, a srác még zavarodottan állt. Gondolatai egy fekete aktatáska és egy kis szintetikus- és embercsapat körül járt, akik kétes boldogsággal vetik bele magukat valami érthetetlen és veszélyes ismeretlennek a közepébe.

Miközben mind összegyűltek, és a Zöld szektor kapujában várták Szeráfimot, Viktornak lehetősége volt elgondolkodnia a törtéteken. Magáról, a naiv fiatalemberről, aki mást sem akart, csak szabadulni a minden más érzést kiszorító magánytól, s ezért úgy döntött, hogy a klub többi tagját követve vesz magának egy pónit. Aminek állítólag igaz barátjának kéne lennie.

De mégis mit tett ő ezért a barátságért? Hazudott neki, elrejtette előle a valóságot, és meggyőzte magát, hogy így lesz a legjobb? Tökéletesen tudta, hogy a póniba egyszerűen bele van programozva, hogy a barátja legyen, semmi erőfeszítést sem kellene tennie érte. És tessék, még ő sem, egy gép, amit arra programoztak, hogy barátja legyen se bírta a hülyeségét. Végére is, ő ő maga volt, Viktor Stewart, aki képes volt addig a pontig elvinni Lyrát, hogy az úgy döntsön, inkább elmenekül, amivel kis híján tucatszor majdnem kinyírta magát. Mégis miféle barátja lehetne ő ennek?

Amikor Szeráfim begördült, Viktor melegen átölelte a lányt, amikor kikászálódott a volán mögül. Lyra szinte azonnal csatlakozott az öleléshez, utána Scootaloo is. S bár a lány nem csipázta a pónik mézes-mázás nyálas természetét, a lila hajú pegazus mégis bejött neki, mivel nagyon sokban hasonlított Rainbow Dash-re.

Amikor véget ért az üdvözlés, Lyra összefoglalta a tervet: Nagyfater tanácsát követve leszállítják a csomagot a célszemélynek, aki legalább pontosan meg fogja tudni mondani, mi célt szolgál.

- Lyra – mondta Viktor halkán, pont mielőtt beszállt volna az autóba. – Ne haragudj rám.

Lyra felkapta a füleit, majd szembefordult vele.

- Miért? – kérdezte őszinte döbbenettel.

Az ő fejében inkább úgy érezte, jobban is bízhatott volna abban az emberben, aki egész végig védelmezte ebben az új világban.

Talán – futott végig az agyán - azért akar bocsánatot kérni, amiért nem talált meg elég hamar.

- Oda se neki – mondta. – Gigapolisz nagy, nem tudha-

- Nem – vágott a szavába Viktor. – Nem azért. Hanem azért, hogy önzően és meggondolatlanul erre a világra ráncigálgatnak, pusztán azért, mert unatkoztam. Ez... egyáltalán nem barátság.

- Ne most buzuljatok már! – kiabált az ablakból kihajolva Scootaloo, mielőtt Lyra felelhetett volna. – Bármit, csak ne most kezdjétek el itt csöpögni egymá--- áááá!

A pegazus elhallgatott, amikor Jerry erősen megrántotta néhány hajtincsét. Elszégyellve magát az egér pillantásától inkább összehúzta magát a kocsis hátsó ülésén.

Lyra köszönetként bólintott Jerry-nek, majd visszafordult Viktorhoz, aki türelmesen várta a választ. A férfi szürke tekintetében visszanézte mindazt, amin az elmúlt alig egy hét alatt végig ment.

A közömbösségben megtört sorsok és tönkrement életek. Aljas megtévesztés, amely alól a szerencsétleneket csak egy másik megtévesztés: a fényes világba vetett hit szabadíthatja meg. Nyilvánvaló egyenlőtlenség és sötétség által felemésztett lelkek.

Ebben a tekintetben úgy tűnt, Viktor az egész emberiség számára kér bocsánatot. A ragadozó kegyetlen világért, akik képesek egymást falni a konyhába vezető úton, és közben oda se bagózni a környezetükre. Talán a brónik kerültek legközelebb ahhoz, hogy ezt megértsék.

Sajnos a teljesség csak most következett be.

Valószínűleg most meg kellene ölelnie Viktort, vagy legalábbis valami megnyugtatót mondania neki.

De arany szemei lehullottak, és az egyszarvú ezt mondta:

- Viktor, megbocsátok neked. Ha te nem vagy, akkor én meg sem születtem volna ebbe a világba. Megbocsátom neked azokat a hazugságokat, amelyeket a saját életemnek hittem, és azt, hogy a szavaiddal tápláltad is ezeket a hazugságokat. Nem hagytál el, nem mondtál le

rólam, nem fordítottál nekem hátat, és megmutattad nekem az emberiség jó oldalát. De nagy általánosságban nem tudok megbocsátani az embereknek. Mert sem te, sem pedig akárki más nem esdekelhet bocsánatért senki másnak a nevében, ahogy a megkínzottakért és meggyilkoltakért sem.

Lyra szünetet tartott, felnézett, hogy lássa a kétségbeesést Viktornak a szemében, majd folytatta:

- De még mindig hiszem, hogy az emberiség megváltozhat. Hogy megtanuljon felelősséget vállalni a tetteiért és a teremtményeiért. Hogy megtanulják azt, amin Celestia hercegnő annyira fáradozik... az igaz barátságot.

Viktor lenyelte a teniszlabda méretű gombócot a torkából, hogy meg merje kérdezni:

- Akkor mi... barátok vagyunk?

Az unikornis elmosolyodott. De most nem úgy nézett ki, mint egy pici póni, hanem pont ellenkezőleg, egy nagy és felnőtt kanca, aki már sokat látott életében. Viktor meg úgy, mint egy csödör... mármint fiú, aki életében először kényszerült szembenézni az élet problémáival.

- Hát, a történetek után bizvást kijelenthetem, hogy igen – erősítette meg Lyra, és kinyújtotta Viktornak a patáját, aki félénken beleöklözött.

- És most csókold meg! – mondta Jerry és Szeráfima egyszerre.

Egymásra néztek, majd mindketten nevetésben törtek ki, amihez nemsokára csatlakozott Scootaloo is, míg Lyra és Viktor kipirulva álldogáltak.

A félelem veretlen seregei fejvesztve menekültek a nevetés harci dobjainak hangos zsongásától. Scootaloo pedig orrát az ég felé emelte, és hirtelen az ólomszerű égen egy fényes szivárvány villant fel, mintha nem is lenne helye ebben a világban.